

# OMNES UNUM

(TODOS UNO)

„Opominjamo vse duhovnike, one svetnega klera in one, ki pripajajo redovom in kongregacijam, da se povezani z vezjo bratske ljubezni, s skupnimi močmi in voljami trudijo za isti cilj, ki je dobro Cerkve, lastno posvečenje in posvečenje vernikov“

(Pij XII., Menti nostrae.)

1954  
STEV. 3

GLASILO SLOVENSКИH DUHOVNIKOV  
V ZAMEJSTVU

## K A Z A L O

Škof dr. Gregorij Rožman: „Qui potest capere, capiat“ .....	65
Dr. Alojzij Suštar: Analogija med Marijo in duhovnikom .....	68
Dr. Rudolf Blüml: Lik sodobnega duhovnika .....	74
Odmevi .....	76
Slovenski begunski duhovniki v Avstriji .....	77
Setev in žetev .....	78
Sacerdotes in pace .....	81
Gregor Mali - dr. Ignacij Lenček: Kaplan Jenko .....	82
J. Stanislav: Virtuti et musis .....	85
Novice od povesod .....	88
Intencije .....	89
Knjige .....	96

VSEM ČASTITIM IN DRAGIM DUHOVNIKOM, KI STE SE SPOMNILI MOJE 25-LETNICE POSVEČENJA, SE IZ VSEGA SRCA ZAHVALJUJEM ZA MOLITVE IN SVETE MASE, ZA LJUBEZNIVE ČESTITKE IN ZA DAROVE V KORIST NAŠEMU SEMENIŠČU. NAJ VAM GOSPOD JEZUS, V ČIGAR SVETI SLUŽBI SMO, VSE POVRNE NA SVOJ MODRI NAČIN. — RAD BI VSAKEMU POSEBEJ ODGOVORIL, PA BI MI V KRATKEM NE BILO MOGOČE; UPAM PA, DA BOM DO KONCA LETA LE UTEGNIL SE ŠE VSAKEMU PISMENO ZAHVALITI. — POZDRAV IN BLAGOSLOV!

+ G R E G O R I J R O Ž M A N

Tudi to številko pošiljamo še mnogim tistim sobratom, ki do sedaj revije še niso naročili, ker trdno upamo, da bodo to storili in se tako povezali z ostalimi slovenskimi duhovniki v zamejstvu.

Revijo morete naročiti naravnost pri upravi: Rev. Stanko Škrbe, Victor Martínez 50, Buenos Aires, Argentina, ali pa pri sledečih sobratih poverjenikih:

Kanada: Rev. Tone Vukšinič, 626 Glenhohne Ave, Toronto 10.

U. S. A.: Rev. Karel Pečovnik, St. Pctr's Church, Dumont, Minnesota.

Italija: Rev. Tone Iskra, Chiesa del S. Nome di Maria, Foro Traiano 89, Roma.

Trst: Rev. Jože Jamnik, Škedenj, Via di Servola 40, Trieste.

Gorica: Mons. dr. Franc Močnik, Via Don Bosco 3, Gorizia.

Celovec: Rev. Vinko Zaletel, Viktringer Ring 26, Klagenfurt.

Avstrija: Mons. dr. Jože Jagodić, Amlach, P. Lienz, Osttirol.

Ostala Evropa: Rev. Zdravko Reven, 17, rue Charles Dupret, Charleroi, Belgique.

Čile: Rev. Ludvik Ceglar, Capellan, Casa Central, Maipo (Buin), Chile.

**Naročnina:** Za Argentino in Čile 40 argentinskih pesov. Za U. S. A. 2.50 dolarja. Za vse ostale dežele vrednost zamenjave 2.50 dolarja. Vsi v Evropi morejo poravnati naročnino s štipendiji. Opravili bodo tri sv. maše. Po dogovoru bodo mogli na ta način poravnati naročnino tudi sobratje od drugod. Nihče pa naj maš ne opravi prej, dokler mu ne bo sporočeno, da so zanj intencije že določene. Nato pa naj vsakdo sporoči, da je prevzel dolžnost maševanja.

Naročnino v denarju morete poravnati pri upravi ali pa pri gornjih poverjenikih.

Uprava



# OMNES UNUM

GLASILO SLOVENSКИH DUHOVNIKOV V ZAMEJSTVU

LETO I.

MARIJINO LETO 1954

ŠTEV. 3

## „Qui potest capere, capiat“

škof dr. Gregorij Rožman, U. S. A.

Iz lastne skušnje vemo, da si moremo čistost ohraniti le v neprestani borbi. Nismo drugačni od sv. Pavla, ki o sebi toži, da čuti v svojih udih drugo postavo, ki nasprotuje postavi duha (Rim 7, 21—23). Le preresnična je Jobova ugotovitev: „militia est vita hominis super terram“ (7, 1). V tej borbi ne gre samo za to, da obvladamo spolni nagon, temveč za to, da krepimo in utrjujemo krščansko krepost stanovske čistosti. V pozitivno smer moramo obrniti zatajevanja in odpovedi, ki nam jih celibat nalaga.

In statu naturae lapsae je tudi po odrešenju zatajevanje neizogibna nujnost. Jezus ga vsem zapoveduje in v prvi vrsti od svojih duhovnikov pričakuje, da ta vsakdanji križ zvesto in neutrudljivo nosijo za njim: „če hoče kdo priti za menoj, naj se odpove samemu sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj“ (Mt 16, 24). Satan se našega zatajevanja boji: „Pertimescit satanas piorum vigiliis, jejunia, voluntariam paupertatem“ (sv. Atanazij). Strah ga je duhovnika, ki se v vsem zatajuje in se redno odpoveduje vsemu, kar bi ga moglo ovirati pri delu za duše in v rasti kreposti. Zelo se trudi, da bi nas odvrnil od življenja v zatajevanju in odpovedi. Itak se naša narava sama nagiba k udobnosti, površnosti in lenivosti; vztrajnost nam je težka, prehitro se naveličamo, predolgo trajajoča in vedno se ponavljajoča borba nas stre, da naš odpor zoper moralno zlo ponehava in se pesimizem pojavlja v duši. Še sv. Pavel je v takih trenutkih zastokal: „Jaz nesrečni človek, kdo me bo rešil telesa te smrti?“ (Rim 7, 24).

Borba za čistost (in druge kreposti) pa ima še drugo veselejše lice. V to lice se moramo zazreti, potem nas ne bo zalival tragični pesimizem, ampak bomo vprav v vsakdanji odpovedi našli mnogo vedrega optimizma. Borba, vse življenje trajajoča, je trening [za končno tekmo, v kateri moramo zmagati. Športni trening je pravilna in nazorna primera za duhovni naš boj. Videti jih morete, športnike, kako se vadijo dan za dnem, v vsakem prostem času od očencev osnovnih šol pa do poklicnih dobro plačanih igralcev v raznih športnih panogah. Do skrajne utrujenosti se vadijo, vse za to, da se jim mišice ojeklenijo, da so udje gibčni, telo zdravo razvito in odporno za dolge in težke napore. In s kakšnim veseljem in navdušenjem se vadijo! Ne klonejo zaradi morebitnih porazov, še z večje energijo se vržejo v trening v upanju na zadnjo odločilno



tekmo, pri kateri žele zmagati in biti prvi. Veselo trenirajo, veselo tekmujejo in veselo zmagujejo.

Prenesimo to primero na duhovno borbo za čistost. O, dà, doživljamo napetost borbe, ki je duhovno prav tako boleča kot v telesni borbi napetost mišic, živcev in udov. Toda napetost razgiba pozitivne sile v nas, telesne in duhovne, in tako postajamo bolj usposobljeni za prav težke boje. Kdor se te napetosti straši, se uda brez pravega boja, ali pa ne vztraja do konca.

V borbi se utrjuje krepost, „virtus in infirmitate perficitur“ (2 Kor 12, 9). Nevarnost poraza nas prisili k večji čuječnosti, da takoj zapazimo, kje in odkod prehaja prirojeno nagnjenje v napad. Čuječi je zmožen dovolj hitro in pravčasno se zoperstaviti, preden je sovražnik mogel razviti vse svoje sile. Borba nam daje priložnost zmage. Veselje in zadovoljstvo zmage je neprecenljive vrednosti; duhovno nas okrepi, pogum raste, nekaj posebnega je občutje utrujenosti in izčrpanosti po dobljeni zmagi. Te lepote in prijetnosti ne pozna slabič, ki se brez resnega odpora skušnjava udaja.

Z milostjo božjo dosežena zmaga nam poglobi hvaležnost za božjo pomoč; hvaležnost pa je najboljša prošnja za nadaljne še močnejše milosti. Zmaga nad grešnim poželenjem je dokaz naše ljubezni do Boga. V dejanju namreč pokažemo, da nam je Bog ljubši in dražji in več vreden kot vse, kar nam strast more nuditi minljivega užitka in slasti. V tem leži zaslužljivost borbe. Vsaka premagana skušnjava nam pomnoži zasluženje.

Napadi strasti in poželenj nas „naženejo“ v božje naročje. Kam naj se zatečemo, ko nas hudič lovi? Kam drugam, kot tja, kamor njegova moč ne seže, v naročje božje? Kadar je v nas vse mirno kot v času tišine na morju, se lahko zgodi, da postajamo malomarni, lahkomišljeni in ne pazimo več dovolj na preteče nevarnosti. Prav tedaj pa lahko nepričakovano pademo, ker smo zapustili varno božje naročje. Če pa nas napad požene v to naročje, smo na varnem in sila skušnjave se zmanjša. Ako od te strani gledamo svoje borbe, se jih veselo lotimo — kot zmagovalci na stadionu — lažje uspemo, z borbo pa raste naša duhovna moč.

Ni pa dvoma, da je v potrebi borbe za čistost nekaj za nas ponižujočega. Iz ljudi smo vzeti, postavljeni v najsvetejšo službo, odlikovani z milostjo in neizbrisnim znamenjem mašništva, pa nosimo v sebi Adamovo dediščino: circumdati infirmitate, čutimo nagnjenja, ki nas vlečejo v nižine greha; boriti se moramo kakor vsak drug Adamov potomec. Spričo tolikih milosti in odlik je morda nevarnost napuha večja kot pa nevarnost nižjega poželenja. Angli so se prevzeli ob svojih visokih odlikah; prva dva človeka, ustvarjena v popolnejši naravi kot je zdaj naša, sta pozelela biti še več, „kakor Bog“. Bog v svoji ljubezni do nas dopušča, da čutimo nagnjenja in želje kot drugi ljudje, da smo s tem zavarovani pred napuhom, ki bi nas gotovo pahnil v greh in v odpad kakor del angelov in prva dva človeka. Napuh je korak pred padcem. Adam in Eva sta hotela postati kakor Bog — in sta spoznala, da sta naga. Napuh-njenemu, ki misli, da božje pomoči ne potrebuje, Bog res odtegne svojo milost, ali bolj resnično povedano; napuhneni je nesposoben sprejeti milost in njeno moč. Bog pusti, da prevzetni spozna in skusi, kaj je in kaj zmore brez milosti in božje pomoči. Kaj zmore? Pasti v ponižujoče grehe mesene sle, ki ga pred samim seboj ponižujejo in pred drugimi osramote. Napuh in nečistost sta par.

Ko iz lastnih izkušenj vemo, kako smo slabi, koliko resne in nepretrgane borbe je treba, da obvarujemo in v sebi utrdimo čistost, smo lažje v mišljenju



in vedenju ponižni. Ponižen sebi ne zaupa, veruje pa, da z božjo milostjo vse premore (Fil 4, 13). Ponižnost podpira čistost in jo pomaga ohranjati. Ponižnost in čistost sta dvojčici. Nekje sem pred letibral: „Ponižnost je čistost duha, čistost pa je ponižnost mesa.“

Kakoršne že so borbe, ki jih po svojem značaju in prirojenih slabostih moramo izvojevati za stanovsko čistost, eno je gotovo: Nismo sami v tej borbi. Nismo kakor brodolomci sami na viharjih valovih morja, katerih nihče ne odkrije, nihče ne reši. Ni nam sicer kdo ve kaj v tolažbo, da ima vsak človek svojo mero borbe in boja odmerjeno, pač pa nas tolaži dejstvo, da imamo uspešne in mogočne pomočnike, ki so nam v borbi ob strani in v pomoč.

Jezus je naš vsakdanji gost. Vsako jutro smemo vstopiti v sveti oblak, v katerem biva Bog, kakor je nekoč Mojzes na gori Sinaj vstopil vanj, enkrat samo, mi pa vsak dan pri sveti daritvi. Jezus je absolutno čist in svet, tudi po svoji človeški naravi. Duša njegova je zgolj čistost, plemenitost in svetost, najlepši in najpopolnejši šopek vseh kreposti, „brezno vseh čednosti“. Čisto in sveto je njegovo Telo, sad brezmadežne in brezgrešne Matere Device. Strup nečistosti in grešnosti ni zašel vanj, je najčistejše nedolžno telo, ki si ga moremo misliti. Sub specie panis ga vsako jutro držimo v svojih nevrednih rokah, ga sprejememo, da biva, živi in deluje v nas, da izžge vse madeže iz duše, da pomiri naše neredne želje in grešna nagnjenja, da pogasi ogenj nečiste strasti in užge v srcu plamen svoje ljubezni. Glejte, nikdar sami, nikdar prepuščeni divjim valovom strasti, vedno in povsod je On z nami, v nas, od jutra do jutra vsa leta duhovništva. In On srčno želi in je pripravljen vse storiti, da bi bili tudi mi čisti, da bi premagali napade poželenja, da bi se velikodušno odpovedali za zmeraj vsem užitkom spolne sle, On, ki nas imenuje služabnike, prijatelje in brate svoje (Jn 12, 26; 15, 14; 20, 17) in ki je v svoji ljubezni vsemogočen! O, bratje, kako bi dvomili in se bali: „Gospod, reši nas, utapljamose“ (Mt 8, 25).

Deviška Mati Jezusova je tudi Mati in Kraljica duhovnikov. Nihče razen Jezusa samega ne želi bolj, da bi bile duhovniške roke čiste, srce polno svete ljubezni, duša brez madeža za sveto daritev. Ker je to njena srčna želja iz ljubezni do Jezusa, je pripravljena vsak trenutek pomagati duhovniku v njegovih borbah za čistost in svetost. Nikdar ne more biti njeno materinsko uho zaprto našim prošnjam, našim krikom in periculo extremo; nemogoče je, da bi nas zapustila v takih trenutkih in nas prepustila sovražniku. Le mi ne smemo pozabiti nanjo, kadar se zle sile zbirajo v napad na nas. Mi moramo biti vsekdar, kar ji je bil Jezus v zemeljskem življenju: pokorni, spoštljivi, ljubeči sinovi. „Ljubezen do Marije je nujno potreben element v duhovnikovem srcu.“ „Kar je vzišeni Materi Gospodovi brezmadežno spočetje, to je duhovništvu celibat: dragulj in krona“ (K. B. Sigg, Due in altum, 429).

Molitev je eden glavnih kanalov, po katerih doteka milost v naše duše. Potrebujemo molitev kot vsakdanji kruh, kot zrak za dihanje. Brez redne in vztrajne molitve nihče ne more ohraniti čistosti: „quoniam aliter non possum esse continens, nisi Deus det, adii Dominum et deprecatus sum“ (Sap 8, 21). Cerkev nam je dala v roke brevir, ko nam je v subdiakonatu naložila celibat, da bi v svoji človeški slabosti in nestalnosti morda ne začeli zanemarjati molitve in bi čistosti ne mogli več ohraniti. Vsak dan najmanj za eno uro je brevir v naših rokah orožje, ki je strašno nečistim duhovom.

Duhovnik v stanovski čistosti je svetilnik v temni noči, nepremakljiva skala



v deroči reki nečistosti, na katero se morejo še rešiti, ki so se predali umazaniam tokom. Je zgled in dokaz, da je možno obvladati in v določenih mejah zadržati spolni gon tudi možu na višku življenjskih sil, zdravemu in normalnemu. V naši dobi je spolnost razvratna in razbrzdana kot le kdaj v dobah propadanja narodov. Ni meja ni postav za ta divji gon. Milijski tonejo v njem in se telesni in duševno uničujejo — pod geslom, da ni mogoče živeti čisto. To geslo jemlje sužnju spolnosti še zadnji ostanek moralne moči in odločnosti volje. Taki ne verjamejo več, da bi sploh kateri duhovnik držal postavu celibata.

Pa prav v taki dobi imamo duhovniki v celibatu posebno poslanstvo: biti moramo živ zgled, ki gornje geslo postavlja na laž. Bolj ko nas opazujejo in stikajo za intimnost našega zasebnega življenja, tem jasneje naj spoznajo in se prepričajo, da je človeku mogoče ostati čist ali pa raztrgati verige nečiste strasti. Zavedajmo se te naloge in iz ljubezni in sočutja do ubogih žrtev spolnosti se še bolj resno in vztrajno borimo za čistost. Nočemo se farizejsko ponašati, da smo brezčutni, brez borbe in „frigidi“, a iz hvaležnosti do božje milosti hočemo s svojo eksistenco dokazati možnost obvladati nagon, s svojo vedrostjo in notranjim veseljem izžarevati optimizem, vsem pa, ki zdvajajo in obupavajo nad možnostjo zmage, vlivati v srca zaupanje, vzbujati veselje za trdo tekmo med nagonom in svobodo duha, nuditi moč nedolžnim, pomoč težko skušanim, upanje padlim. „Tako naj sveti vaša luč“ (Mt 5, 16). Sveti Cerkev pa tisočera hvala, da je po navdihu Svetega Duha uvedla celibat in ga dosledno drži.

## Analogija med Marijo in duhovnikom

Dr. Alojzije Šuštar, Švica

Marija je mati Velikega Duhovnika Jezusa Kristusa. V njenem deviškem telesu je Bog mazilil svojega učlovečenega sina za velikega duhovnika človeškega rodu.<sup>1</sup> Marija je pripravila žrtev, ki jo je na križu Bog sprejel kot zadostilno daritev za odrešenje ljudi. Marija je stala pod križem, ob prvem oltarju nove zaveze, in je kot dekla Gospodova in kot mati Velikega Duhovnika s svoje strani privolila v krvavo daritev in na je njej lasten način sodelovala pri tej daritvi.

### Marija — duhovnikova mati

Kot mati Velikega Duhovnika stoji Marija v posebnem razmerju do posvečenega duhovnika. Marija je v posebnem pomenu mati posvečenega duhovnika. Da je Bog že vsakemu kristjanu dal Marijo za mater, to sicer ni dogma v strogem pomenu besede, a ta zavest je med vernim katoliškim ljudstvom izredno živa in splošna, čeprav je njena teološka utemeljitev in pojasnitev težja kot se morda na prvi pogled zdi.<sup>2</sup> Še bolj živo in splošno je prepričanje katoliških duhovnikov, da je Marija njihova duhovna mati. Duhovnik je „alter Christus“, od Boga poklican in od Cerkev posvečen in poslan, da nadaljuje Kristusovo

<sup>1</sup> Prim. P. Galtier, De incarnatione et redemptione, Parisiis 1947, nr. 524, p. 415—416.

<sup>2</sup> Prim. J. Beumer, Maria Mutter der Christenheit, pri P. Sträter, Katholische Marienkunde. Band II: Maria in der Glaubenswissenschaft, Paderborn 1947, str. 180—240.



delo, da kot srednik med Bogom in ljudmi zastopa Kristusa na zemlji. Na križu je Jezus dal duhovniku Janezu Marijo za mater in Janca Mariji za sina. Če posebno v novejšem času papeži poudarjajo, da je bil Janez pod križem predstavnih vseh odrešitnih,<sup>3</sup> potem smemo še z večjo pravico trditi, da je bil Janez predstavnik vseh duhovnikov. V njegovi osebi je Kristus vsakega duhovnika zaupal Mariji in dal Marijo vsakemu duhovniku kot mater.

Sv. Pij X. navaja še drugi razlog za Marijino materinstvo. Ko je Marija spočela in nosila v svojem deviškem telesu Jezusa, je v nekem smislu v Kristusu spočela, nosila in rodila vse tiste, ki so udje skrivnostnega telesa.<sup>4</sup> Kdo pa je v večji meri ud skrivnostnega telesa Kristusovega kot duhovnik? Marijino materinstvo je torej nasproti duhovniku resničnejše in globlje kot nasproti drugim udom Kristusovega telesa.

Če se torej duhovnik obrača na Marijo kot svojo mater, to ni samo čustvena osebna pobožnost, tudi ne samo splošno katoliško prepričanje o občestvu svetnikov in o Marijini priprošnji še posebej. Sinovsko razmerje in zaupanje duhovnika do Marije ima svojo ontično podlago, na eni strani v Marijinem odnosu do Kristusa, na drugi strani v duhovnikovem razmerju do Kristusa. Tako je torej Jezus Kristus podlaga za edinstveno razmerje med Marijo in duhovnikom. Zato pa more in mora na drugi strani Marija posredovati v razmerju med Kristusom in duhovnikom. Kristus — Marija — duhovnik so tako tesno povezani, da jih ni mogoče ločiti, ker jih je Bog združil.

#### Analogija med Marijo in duhovnikom

Prvi in glavni vzrok — princeps analogatum — za duhovnika je vedno Kristus. Ko hočemo tu nekoliko bliže določiti analogijo, podobnost med Marijo in duhovnikom, bo tudi tu Kristus in Marijino ter duhovnikovo razmerje do Kristusa odločilno. Če pod tem vidikom — v razmerju do Kristusa torej — primerjamo Marijo in duhovnika, se nam odkrije velika in globoka podobnost. Ta podobnost je predvsem trojne vrste. Najprej podobnost v milosti: kakor je bilo božje materinstvo pri Mariji le delo milosti, tako je tudi duhovniški poklic in duhovniško dostojanstvo delo milosti. Drugič podobnost v poslanstvu in nalogi: kakor je Marija živela in skrbeja za učlovečenega Kristusa, tako duhovnik živi in skrbi za evharističnega in mističnega Kristusa. Tretjič podobnost v povezanosti s Kristusom: kakor je Marija živela v Kristusu in iz Kristusa, tako mora tudi duhovnik živeti v Kristusu in iz Kristusa. Dodati bi mogli še četrto podobnost: Marijino in duhovnikovo plačilo. A ker se zdi, da tu podobnost ni tako izrazita, se na to analogijo ne bomo posebej ozirali, čeprav sme duhovnik, ki je na zemlji skušal uresničiti ideal „alter Christus“ in podobnost z Marijo, upati na posebno plačilo v nebesih.

#### Podobnost v milosti

Marija je bila od vekomaj izbrana za božjo mater. V berilu na praznik Marijinega Brezmadežnega spočetja Cerkev obrača na Mater božjo besede iz Knjige modrosti: „Dominus possedit me in initio viarum suarum, antequam quidquam faceret a principio. Ab aeterno ordinata sum, et ex antiquis, antequam

<sup>3</sup> Prim. Beumer, n. d., str. 188—189, 204—209.

<sup>4</sup> Pij X., Ad diem illum, 2. febr. 1904, cit. pri Beumer, n. d., str. 188.



terra fieret" (Modr 8, 22). Tudi duhovnik je od Boga od vekomaj izbran in odločen kakor pravi Jeremija: „Priusquam te formavi in utero, novi te“ (Jer 1, 4). Sacerdos in aeternum je tudi ab aeterno vocatus. Res je tako, kot piše J. Schrijvers v svoji knjigi „Jezus duhovniku“, kjer govori Kristus: „Ko je mene Oče od vekomaj določil za svojega duhovnika, si bil določen tudi ti, da postaneš moj služabnik. Po nesprenemljivi božji volji si imel od vekomaj določeno mesto v moji bližini. V moji roki je bilo pisano tvoje ime, od vekomaj si bil izbran, da prejmeš delež mojega duhovništva... Vse vezi, ki te vežejo z menoj in mojo Materjo, segajo v večnost in so bile spletene brez tvoje volje in brez tvojih zaslug.“<sup>5</sup>

„Brez tvojih zaslug!“ Teologi povdarjajo, da je bilo božje materinstvo pri Mariji le dar milosti, brez vsakih zaslug z Marijine strani.<sup>6</sup> Isto velja za duhovniški poklic. Duhovniškega poklica kot takega si nihče ne more sam v resnici zaslužiti, „nobeden si ne prisvaja te časti, ampak kliče ga Bog kakor Arona“ (Hebr 5, 4). Pri zadnji večerji je Kristus jasno povedal apostolom: „Niste vi mene izvolili, ampak jaz sem vas izvolil in vas postavil, da pojdete in obrodite sad in vaš sad ostane“ (Jan 15, 16). Sv. Pavel ponovno poudarja, da je le po milosti to, kar je (1 Kor 15, 10), da ga je Bog že od rojstva odločil in po svoji milosti poklical v apostolsko službo (Gal 1, 15).

Na začetku Marijinega božjega materinstva in na začetku duhovniškega poklica stoji torej božji klic in milost. A kar Bog začne, to hoče tudi nadaljevati in dokončati. Marijo je Bog pripravil za božje materstvo v milosti brezmadežnega spočetja, v popolni čistosti in prostosti od vsakega greha in vsakega grešnega nagnjenja, v polnosti vseh milosti. Tudi bodoči duhovnik se mora pripravljati v milosti na duhovniško posvečenje. Obema, Mariji in duhovniku, je Kristus zaslužil to milost. A če je duhovnikov cilj in ideal podoben Marijinemu — brez greha, v milosti — je pot različna. Marija je bila že v začetku vsa v milosti in je v tej milosti vedno bolj rastla. Bodoči duhovnik se mora za milost, ki jo je prejel pri krstu, vedno znova boriti, se v boju s svetom in samim seboj v milosti vedno bolj utrjevati, da bo mogel uresničiti naročilo, ki mu ga da škof že pri diakonatu: „Estote assumpti a carnalibus desiderii, a terrenis concupiscentiis, quae militant adversus animam. Estote nitidi, mundi, puri, casti, sicut decet ministros Christi et dispensatores mysteriorum Dei.“

Pripravo bodočega duhovnika na duhovniško posvečenje bi lahko primerjali Marijinemu življenju pred oznanjenjem. Marija še ni vedela, za katero življenjsko nalogo se pripravlja. Tudi mlad človek morda dolgo časa še ne ve, da ga Bog kliče k oltarju. Oba, bodoča božja Mati in bodoči duhovnik, se pripravljata pod vplivom milosti in v sodelovanju z milostjo. Pri Mariji je bilo to sodelovanje vedno popolno, pri bodočem duhovniku mora postati čim bolj popolno in zavestno, posebno v semenišču, v zadnjih letih, predno stopi k oltarju.

In potem pride velika in odločilna ura. Pri Mariji je bila ta ura ob oznanjenju, ko ji je angel prinesel vest od Boga, da postane mati božja. Marija je bila pripravljena: „Glej dekla sem Gospodova, zgodi se mi po Tvoji besedi“ (Lk 1, 38). V milosti in moči sv. Duha se je v njej zgodil čudež učlovečenja, Kristus je postal veliki duhovnik, Marija je postala Mati božja in mati Velikega Duhovnika.

<sup>5</sup> J. Schrijvers, Jezus duhovniku. Ljubljana 1941, str. 109.

<sup>6</sup> Prim. C. Feckes, Die Gottesmutterchaft, pri Sträter II, str. 74—82.



Kolika podobnost med Marijinim oznanjenjem in duhovniškim posvečenjem! Sv. Cerkev pokliče bodočega duhovnika po imenu pred oltar in mu oznani, da je prišla ura zadnje odločitve, ura posvečenja. Mladi dijakon je pripravljen: „Adsum“. Kot nekoč nad Marijo, tako pride zdaj sv. Duh nad diakona in v moči in milosti sv. Duha postane sacerdos in aeternum. Marija je postala mati božja, a sama se je imenovala dekle Gospodovo. Duhovnik postane „alter Christus“, prijatelj Kristusov (Jan 15, 15), a sam ve, da je služabnik, hlapec Gospodov. Z učlovečenjem je bilo tudi na zunaj določeno Marijino življenje, za Marijo je bil odslej Kristus edini smisel, cilj in vsebina njenega življenja. S posvečenjem je tudi pri duhovniku dokončno določena njegova bodoča življenjska pot tudi na zunaj, Kristus postane edini smisel, cilj in vsebina njegovega življenja. Če se duhovnik pozneje vedno znova pogloblja v analogijo, ki je ob posvečenju nastala med njim in med Marijo, bo tudi njegova ljubezen do Marije postajala vedno bolj globoka. Praznik Marijinega oznanjenja ga bo poleg obletnice posvečenja najbolj živo spominjal na tisto uro, ko je izgovoril svoj odločilni „adsum“.

### Podobnost v analogi

Ko je Marija ob oznanjenju spočela božjega Sina, je s tem sprejela prvo nalogo pred Bogom: v lastnem telesu nositi in oblikovati učlovečenega Boga. Ko duhovnik z maziljenimi rokami in z razpuščenim mašnim plaščem zapušča oltar, prav tako prevzame kot prvo nalogo, da nosi v sebi Kristusa in ga v sebi tako oblikuje, da bo sam postal „alter Christus“. Marija je dala Kristusu ob njegovem rojstvu zemeljsko življenje, je rodila Kristusa za odrešenje sveta in za življenje ljudi. Tudi duhovnik, ki je ob posvečenju prišel nadenj sv. Duh, daje Kristusu življenje na zemlji in rodi Kristusa na dva načina: v sv. Evharistiji in v dušah vernikov. Učlovečenje in rojstvo božjega Sina, ki se je zgodilo v Mariji, se nadaljuje v Cerkvi po duhovnikih. Veliki nemški dogmatik M. Scheeben lepo razvija to najglobljo analogijo med Marijo in duhovnikom, ko piše: „Cerkveno duhovništvo znova rodi Kristusa v telesu Cerkve — v Evharistiji in v srcih vernikov — v moči Duha, ki ga je Kristus dal Cerkvi, in oblikuje skrivnostno telo, kot je Marija v moči istega sv. Duha v človeški naravi rodila Besedo in ji dala resnično telo. Kristusovo čudežno spočetje in rojstvo iz telesa Device Marije je predpoda in hkrati podlaga za nadaljnje spočetje in rojstvo Kristusa v Cerkvi po duhovništvu. To duhovništvo je do Boga-človeka v podobnem razmerju kot Marija do božjega Sina, ki se je v njej učlovečil in iz nje rodil. Obe skrivnosti si med seboj odgovarjati, se med seboj osvetljuje in podpirati. Kot je Marija po obsenčenju sv. Duha v svojem telesu spočela božjega Sina, ki ga je z lastno besedo priklicala iz nebes in nevidnega Boga dala svetu v vidni podobi, tako spočne duhovnik v moči istega sv. Duha učlovečenega božjega Sina, da mu da bivanje v telesu Cerkve pod evharističnimi podobami. Po duhovništvu se torej Kristus znova rodi, kot nekako nadaljevanje čudežnega rojstva iz Marije, in duhovništvo samo je posnemanje in razširitev skrivnostnega Marijinega materinstva. Duhovnik je isto za evharističnega Kristusa kot je bila Marija za učlovečenega božjega Sina... Kristus pa samo zato biva v Evharistiji v Cerkvi, da bi bila Cerkev z njim eno telo in da bi bil znova rojen v njenih udih. Zato ima duhovništvo tudi moč, da iz obsenčenja sv. Duha rodi Kristusa v srcih vernikov in vernike prerodi v Kristusu in jih potem substancialno združi z resničnim Kristusovim



telesom in jih hrani v njihovem nadnaravnem življenju z njegovim mesom in z njegovo krvjo.<sup>7</sup>

Vsebina Marijinega življenja je bila po rojstvu skrb za Kristusa, delo in žrtvovanje zanj. Tako tudi pri duhovniku. Ob posvečenju prevzame duhovnik skrb za evharističnega in za mističnega Kristusa. Kot je Marija skrbela za življenje zgodovinskega Kristusa, tako mora duhovnik skrbeti za sv. Evharistijo in za razvoj in za rast skrivnostnega Kristusa. Če bi hoteli iti v podrobnosti, bi lahko navedli celo vrsto analogij, ki jih je mogoče najti med Marijo in duhovnikom v tej skrbi za Kristusa. Brez dvoma se bo duhovnik v premišljevanju večkrat mudil pri tej analogiji in v svojem delovanju videl nadažjevanje Marijinega dela in žrtvovanja za Kristusa.

Zaradi božjega materinstva je Marija srednica med Kristusom in med ljudmi. Najprej je dala Kristusa ljudem, potem pa si je prizadevala, da bi vodila ljudi h Kristusu. V Kanj je dala naročilo: „Karkoli vam poreče, storite“ (Jan 2, 6). Te besede smemo razumeti tudi v širšem pomenu kot Marijino naročilo vsem ljudem. Predvsem pa je Marija s svojim zgledom v življenju in s svojo priprošnjo pri Kristusu vodila in vedno vodi ljudi k Bogu. Kot srednica milosti in naša priprošnjica posreduje med Kristusom in med ljudmi.

Duhovnik je srednik med Bogom in ljudmi. Edini pravi srednik, edini pontifex (Hebr 3, 1) v osnovnem pomenu besede, ki je premostil prepad med Bogom in ljudmi, je Kristus (1 Tim 2, 5; Hebr 9, 15). Zato je Kristus tudi prototypus za duhovnika v njegovi duhovniški in sredniški službi. A tudi analogija med Marijo in duhovnikom je v tem pogledu globoka in resnična. Duhovnik prinaša Boga ljudem v Evharistiji, v zakramentih, v pridigi. V pismu na 67. narodni kongres francoskih katoliških organizacij je državni podtajnik J. B. Montini izrecno opozoril na podobnost med Marijo in oznanjevalcem božje besede. Marija nam je dala Besedo, ki je meso postala, duhovnik daje ljudem božjo besedo, ki naj ljudi razsvetljuje in oživlja.<sup>8</sup>

Na drugi strani pa se duhovnik trudi, da bi pripeljal ljudi h Kristusu v zakramentis sv. krsta in sv. pokone, v sv. Rešnjem Telesu, z opominjanjem in poučevanjem, z lastnim zgledom, z molitvami in žrtvami. Za večino ljudi je duhovnik v polnem pomenu besede srednik med Bogom in ljudmi tudi s te strani. Če pravimo ljudem: per Mariam od Jesum, potem ne smemo pozabiti, da velja tudi: per sacerdotem od Deum. Tu se spet pokaže tesna povezanost med Kristusom, Marijo in duhovnikom. Kristus je prišel nekoč po Mariji k nam, zdaj prihaja po duhovniku, duhovnik torej nadaljuje Marijino poslanstvo. Na drugi strani duhovnik vodi ljudi h Kristusu in Mariji, po Mariji h Kristusu, in Marija s svojo priprošnjo pomaga pri duhovniškem delu in posreduje duhovniku novih milosti, da more biti srednik med Bogom in ljudmi in tako nadaljevati Kristusovo poslanstvo.

### Podobnost v povezanosti s Kristusom

Med Marijo in Kristusom obstaja dvojna povezanost take vrste, kot je drugje ne najdemo: povezanost v milosti, ki je bila pri Mariji največja in najpopolnejša, in povezanost v božjem materinstvu, ki je edinstvena v vsem stvarstvu.

<sup>7</sup> M Scheeben, Die Mysterien des Christentums. Freiburg i. Br. 1941, str. 449—450.

<sup>8</sup> Prim. Osservatore Romano, 28. aprila 1954.



Duhovnik je podobno povezan s Kristusom. Če je povezanost v milosti skupna tudi drugim, se mora duhovnik prizadevati, da bo pri njem ta povezanost večja in popolnejša kot pri drugih, da bo res živel v Kristusu in iz Kristusa, kot Marija. Duhovniško posvečenje pa ustvari med Kristusom in duhovnikom tako razmerje, kot ga drugje sploh ne najdemo, ki ga je mogoče primerjati le z Marijinim božjim materinstvom, kot smo to zgoraj videli.

Bog je hotel imeti za svojo mater devico, kot je bilo napovedano že v Stari Zavezi (Iz 7, 14). Po današnjem veljavnem cerkvenem pravu mora biti tudi duhovnik deviški, to se pravi prost za Boga, nedeljen za božjo službo, da skrbi za to, kar je Gospodovega, kako bi ugajal Gospodu (1 Kor 7, 32). Marija je v čistosti in devištvu duhovniku nedosegljivi vzor in mogočna priprošnjica. Zato Pij XII. v zadnji encikliki o devištvu ob koncu duhovnika izrecno opozarja na Marijo. Pobožnost do Marije je eno najbolj gotovih sredstev za ohranitev čistosti.<sup>9</sup>

A duhovnikovo devištvo je plodovito, kot je bilo pri Mariji. Marija je bila devica in mati, deviški duhovnik ima v Cerkvi očetovstvo in materinsko poslanstvo, ker res obuja novo življenje, najprej Kristusu v Evharistiji in v dušah vernikov, potem vernikom v Kristusu (prim. 1 Kor 4, 15). Duhovnikova plodnost pa je iz opovedi naravnim dobrinam in iz moči sv. Duha, kot pri Mariji.

O Mariji pravi sv. Luka, da je Marija „vse to ohranila v svojem srcu“ (Lk 2, 51). Kar je Marija pri Jezusu videla in slišala, to je ohranila in premišljevala v svojem srcu. V molitvi pred maziljenjem rok moli škof za nove duhovnike, „ut in lege tua die ac nocte meditantes, quod legerint credant, quod crediderint doceant, quod docuerint, imitentur“. Tudi za duhovnika mora torej veljati, da „vse to“, kar pri Kristusu vidi in sliši, ohrani in premišljuje v svojem srcu. Mariji ni bilo treba besed, ki jih je premišljevala, oznanjati drugim, ona je dala ljudem učlovečeno Besedo. Duhovnik pa mora deliti ljudem ne samo evharistični kruh, ampak tudi kruh božje besede. Da bo mogel jemati iz polnega, mora biti sam poln božje besede. To pa bo dosegel le, če bo hranil in premišljeval v srcu božjo besedo in če bo v tihoti in notranji zbrarosti poslušal besede božje Besede. Kako velika je tudi v tem oziru analogija med Marijo in duhovnikom!

Veliki duhovnik Nove Zaveze je opravil zadostilno daritev na križu. Marija se je Kristusu na križevem potu pridružila in ostala pod križem. V nekem smislu je mogla ob krvavi daritvi na križu tudi ona reči: hoc est corpus meum. Že ob darovanju v templju ji je Simeon napovedal, da bo njeno dušo presunil meč (Lk 2, 35). Marijino življenje je bil križev pot, ker je hotela biti Marija — po božji volji — tudi v trpljenju najtesneje združena s Kristusom.

Novomašniku ob novi maši dajo križ na življenjsko pot. Tudi duhovnikova pot bo križev pot. Duhovnik bo obnavljal na nekrvavi način krvavo daritev na križu in bo moral tudi sam postati žrtev. Posvetilne besede: hoc est corpus meum morajo vedno bolj veljati tudi za duhovnika. Sacerdos et hostia! V tej povezanosti duhovnika s Kristusom v njegovem trpljenju in daritvi se spet pokaže globoka analogija med Marijo in duhovnikom. Tudi tu je Marija duhovniku najlepši vzor in mogočna priprošnjica.

<sup>9</sup> Osservatore Romano, 1. maja 1954.

---

„Cerkev živi in dela, le v njenih služabnikih (duhovnikih) je nekaj, česar bi ne smelo biti, ker se svet pogreza v ruševine.“ Giovanni Calabria: Hora decisiva



# Lik sodobnega duhovnika

Dr. Rudolf Blüml, Celovec

## I.

Pozvali so me, da naj napišem nekaj o liku sodobnega duhovnika. Že v prvi številki naše bratske vezi. Pa čimdalje sem odlašal, tem težje sem se odločil za tak poizkus. Saj so se o tem problemu že pisale obširne knjige. In vsaka je več ali manj razočarala. Gre pri tem pač za neizčrpljiv in v zadnjem nedopovedljiv — ineffabile — mysterium. Vsekakor pa je treba, četudi še tako primitivno, pokazati in osvetliti ta problem od dveh strani: od božje in človeške. To pa v smislu vprašanja po sodobnem duhovniku s posebnim oziranjem na ta čas in kraj, *hic et nunc*.

V prvem delu razprave bi poskusili nakazati lik sodobnega duhovnika, v kolikor le-ta stoji in deluje v tej konkretni časovni in krajevni situaciji v imenu Kristusovem, kot „alter“ *Christus — hodie*.

### 1. Nekaj splošnih biblično-dogmatičnih ugotovitev

a) Kristus razodeva vso polnost svojega bogočloveškega bistva in bitja v trojni obliki: kot *Christus heri*, v svoji edinstveni, zgodovinski osebnosti Jezusa Nazareškega; kot *Christus hodie*, v svoji mnogolični mistični navzočnosti v tem prehodnem času in kraju; kot *Christus in aeternum*, v večnostnem poveščanju in dovršeni polnosti zmagovalne Cerkve v slavi Očetovi.

b) Vsak kristjan je — v večji ali manjši meri in milostipolnosti — razodetje Kristusovega življenja v tem času in kraju. V posnemanju (*imitatio*) Kristusa — *heri*, v vedno novem *hodie*, stremljen in hrepenen po zedinjenju s Kristusom — in *aeternum*. S svetim Pavlom mu je življenjski smisel in ideal, da bi tudi v njegovem osebnem življenju čimdalje bolj pojemal *vivens ego*, ter se uresničeval cilj: *jam non ego, vivit in me Christus*.

c) V duhovniku se razodeva Kristus preko poklica vsakega kristjana še v posebni meri v nadaljevanju, oziroma ponavzročevanju svojega troedinca odrešenikovega dela kot *magister, sacerdos, pastor*.

Tako stoji in deluje katoliški duhovnik v imenu in moči Kristusa kot enega in edinega učenika, edinega duhovnika in edinega dobrega pastirja, v tem času in kraju, in *hoc hodie et loc*, pred tem konkretnim človekom, izročeni njegovi skrbi, pred in med ljudstvom, ki se mone in mora kot svoj čas judovski človek in judovsko ljudstvo s svobodno voljo odločiti za sprejem ali odklonitev Odrešenika.

### 2. Sodobni duhovnik v trojni odrešniški službi

a) V učeniški službi je duhovnik postavljen v *mysterium annuntiationis*. To pa z dveh vidikov: kot božjo Besedo sprejemajoči (*annuntiatio passiva*) in to Besedo posredujoči, oznanjujoči (*annuntiatio activa*).

V prvem oziru je njegov odnos do božje besede enak Marijinemu. Kot Marija mora tudi on v pravi dispoziciji, z vernim, zaupajočim in ljubečim srcem, v molitvi in meditaciji, v svetem študiju in branju sprejeti oznanje „angela Gospodovega“ v tej ali oni obliki. Le v dispoziciji srca in duha Marijinega, z brezpogojno vdanim „*fiat*“ dekle Gospodove bo zmogel v vsej resnici in realnosti



sprejeti, „spočeti“, „koncepirati v luči Svetega Duha božjo Besedo, jo ohraniti (conservare), nositi, gojiti v svojem srcu ter ji pripraviti predpogoje, da postane v njem meso in prebiva v njem v polnosti milosti in resnice.

Iz takega čudeža črpajoči, živeči in govoreči duhovnik bo pomislil kot „angel Gospodov“ božje oznanilo, božjo Besedo, v svoj čas in kraj, v več ali manj marijansko pripravljena in odprta človeška srca vernih poslušalcev, pa tudi v svet, ki te Besede ne sprejme, ali je celo nasprotuje.

Kot evangelist prinaša in razlaga z nepremagljivim optimizmom dobro, veselo blagovest o božjem kraljestvu, kljub vsem nasprotujočim demonskim silam, neizogibno prihajajočim v naš čas in kraj.

Kot katehet razlaga nekim, preprostim in majim z ljubeznijo in potrpežljivostjo božjega prijatelja otrok, resnice svete vere, ter jih vzgaja za zdravo in močno božjetroško življenje.

Kot homilet — mystagogós — uvaja verno občino v skrivnosti odrešenja, ki se obnavljajo in obhajajo v svetem času in kraju.

Kot hodeget, vodnik in pastir, kaže in vodi po peti božje postave in bogohotnega reda v cerkvenem, javnem, družinskem in osebem življenju ter vzpodbuja in navdušuje za vsestransko sodelovanje v apostolatu.

Kot apologet brani družbo in družino svojih vernikov pred rafiniranim zastrupljenjem aji javnim napadom sodobnega krivoverstva.

Kot profet, kot besednik in glasnik Najvišjega, priča „oportune, impertune“ za božjo resnico in pravico pred svetom in v svetu laži in krivice.

b) V duhovniški službi se v najpopolnejši meri razodeva identiteta Kristusovega in duhovnikovega odrešenikovega dela v vsakem „tukaj in zdaj“.

Ne samo kot „alter Christus“, kot „drugi“, temveč kot eden in isti Kristus konsekrira („hoc est Corpus meum...“), preraja Adamovega otroka v božjega, absolvira, blagoslavlja, izganja hude duhove.

„Venit Christus, ut suo piissimo adventu hunc mundum consecraret“ napoveduje predbožični martirologij. Ta „svoj advent“ pa uresničuje, nadaljuje in dokončava Odrešenik sveta v in po svojih duhovnikih. To pa z neizogibno zmagovitim uspehom vsaj *ex opere operato*. Pač pa je ta adventus Domini hic et nunc tem učinkovitejši in zmagovitejši, čimbolj je dana prava dispozicija *ex parte subiecti ordinati, ex opere operantis*.

Svetega Duha polni, živo verni liturgi so končno najgloblje, najodličnejše vprašanje usode narodnega in vsečloveškega občestva.

Iz takega spoznanja je pa tudi jasno, da je svet duhovnik v vsakem času in kraju tudi bogohoteni lik sodobnega duhovnika.

c) pastirski službi. Dušni pastir je — v odvisnosti od papeža in škofa — v hierarhični včlenjenosti in v okviru dodeljenega mu območja glava, srce in duša svoje dušnopastirske občine.

V tem svojem svetu stoji in dela: v imenu Očeta kot „duhovni oče“ svojih duhovnik otrok, v imenu Sina, Gospoda in Odrešenika kot „gospod“ in „božji služabnik“, v imenu Svetega Duha kot „duhovnik“ (pneumatikós).

Kot re-praesentant Kristusa-Pastirja (sub his figuris latens et praesens Christus), v vidnem ponavzočenju odrešeniške ljubezni in odrešeniškega dela Jezusovega je poslan in postavljen dušni pastir v ožji krog „apostolov in učencev“, ki si jih izbira in vzgaja kot neposredne sodelavce v tem sektorju božjega kraljestva; v moški svet, da usposablja može, očete in gospodarje za izvrševanje bogohotene stanovske in poklicne naloge; med žene, odrešujoč in vodeč



Evo v višine Marijine milostipolnosti; med mladino, da vzgaja in vodi od vseh strani ogroženega mladega človeka skozi mladostno-življenjske krize na poti in v smeri božjih klicev; otroke, oblikujoč in vodeč jih v moči in luči božje milosti in ljubezni; med grešnike, da jih obudi k novemu ali vzpodbudi k boljšemu življenju; med bolnike kot srednik tolažbe, pomoči in blagoslova od Očeta luči, križanega Odrješnika in žalostne Matere.

### 3. Konsekvence iz tega spoznanja

V oči gled te življenjskih realnosti v resnici so-dobnega, t. j. v to dobo, v ta čas in kraj poklicanega in poslanega duhovnika mora biti zanj stalno aktualna ponižna, zaupanja polna prošnja: „Gospod, verujem, pomagaj moji ne- veri in malovernosti!“

Sprejmi in povzdigni me, vsemogočni Oče, v svoje sveto očetovstvo! Sprejmi in povzdigni me, Bog Sveti Duh, v svoje duhovstvo, da ne bom samo ob- jektivno, ex opere operato, marveč tudi subjektivno, ex opere operantis, pater, duhovni oče božjih otrok, učenik in odrješnik grešnikov, resnični duh-ovnik v materiji se pogrezajočemu sodobnemu človeku. Sveti, Troedini, daj, da postanem v rastoči meri po svojem bistvu to, kar sem po svojem imenu in poklicu, da sem in ostanem v čim popolnejši meri mediator — ne pa obex — gratiarum v tem svojem ljudstvu, v tem času in tem kraju, v zavestnem duhovnem in srčnem edinstvu z Njo, ki je pravzor in prapodoba vsakega pravega in živo- tvornega odnosa do Očeta in Sina in Svetega Duha!

(Drugi del prihodnjič)

## Odmevi

Marseille, 21. V. 1954.

„Prejel sem 1. števil. „Omnes unum“ in s celim srcem odobravam namen in smernice tega tako prepotrebne lista za duhovnike razpršene po tujini. Prila- gam... za naročnino in obljubljam sodelovanje po svoji možnosti. Želim vam velik uspeh in molim v dober namen.“

Mons. Jožef Kerec

Belgija, 15. VI. 1954.

„Prva številka se dobro predstavila. Imam vtis, da revija ni odveč in da jo bo vsak sobrat z veseljem vzel v roke kot nekaj družinskega. Sedaj je treba le naprej! List bo dobil vpliv šele z rednim in stalnim izhajanjem. To je zares mo- derno sredstvo povezanosti med nami. Če bodo njeni uredniki članke in vsebino pripravljali z molitvijo, če bodo uprav- niki razpošiljali s ljubeznijo do sobratov — caritate fraterna — in kolikor bolj bo- mo mi, ki jo prejemo, brali, zares z

duhovniškim duhom in pripravljenostjo dajati se Bogu, oblikovati, potem bo list izbrano sredstvo Previdnosti božje za po- vezanost med nami.

Ali bo finančno šlo?

List bo imel tudi narodnostno gle- dano vplive. Povezava vseh slovenskih duhovnikov v eno, kako bo to dobro za odpravo oz. ureditev raznih regionalnih pogledov. Naša moč pa je v imenu Go- spodovem. Čim bolj bodo vsi stremeli po svetosti, tem bližje bomo drug druge- mu, ker bomo vsi stremeli biti čim bližje Jezusu. Potem bodo tudi druga vpraša- nja gledana vedno bolj s tega vidika.“

Zdravko Reven

Kanada, 19. V. 1954

„Revijo št. 1 sem prejel. Bog daj, da bi res uspelo jo redno izdajati in preko nje malo povezati vse slovenske duhovnike, ki smo raztreseni po celem svetu!“

Martin Turk



# Slovenski begunski duhovniki v Avstriji .

Ob komunističnem prevratu v naši domovini v maju 1945 se je zateklo s 20.000 slovenskimi begunci tudi 250 slovenskih duhovnikov preko Ljubelja v Avstrijo. V to število so vštetí duhovniki ljubljanske in lavantinske škofije ter redovniki posameznih redov. Ko se je ogromno taborišče na vetrinskem polju pri Celovcu razšlo, na pol z izročitvijo naših domobrancev v roke komunistov, na pol z razdelitvijo civilnih beguncev po raznih taboriščih v Avstriji ter odselitvijo nekaterih v Italijo in v domovino, se je tudi število svetnih in redovnih duhovnikov razdelilo, ko jih je do polovice od njih odšlo v Italijo. Od onih, ki so ostali v Avstriji, deloma med rojaki po taboriščih, deloma v dušnem pastirstvu avstrijskih škofij, se jih je tekom let dobra polovica odselila v prekomorske dežele, slabša polovica pa je ostala in deluje še danes v Avstriji.

Tu se nahaja še 27 duhovnikov ljubljanske škofije, 8 duhovnikov lavantinske škofije ter 18 redovnikov (10 salezijancev, 7 cistercijanov in 1 kapucin), skupaj torej 53 duhovnikov. Od teh deluje 5 svetnih duhovnikov med rojaki v taboriščih in izven njih, drugi svetni in nekateri redovni duhovniki pa so nameščeni v dušnem pastirstvu na Koroškem (v slovenskem in nemškem delu), na štajerskem in na Tirolskem. Dva duhovnika ljubljanske škofije študirata bogoslovje v Salzburgu (poleg 1 bogoslovca v Gradcu in 1 v Innsbrucku). Od redovnikov je večja skupina salezijancev v kraju Kamen na Koroškem in večja skupina cistercijanov v samostanu Stams na Sev. Tirolskem, ki pa so vsi zaposleni tudi v dušnem pastirstvu.

Iz te razdelitve je na splošno razvidno delo slovenskih begunskih duhovnikov med rojaki na eni strani ter med avstrijskim prebivalstvom na drugi strani.

„Sin, ne ustraši se in ne izgubi takoj srčnosti, ko čuješ o poti popolnosti; nasprotno, to te mora užgati, da se tudi ti dvigneš k višjim rečem ali pa vsaj po njih hrepeniš.“

V Avstriji se nahaja še okrog 100.000 beguncev in izseljencev iz naše širše domovine (Jugoslavije). Od teh jih je 5.000 Slovencev (od njih 500 v taboriščih) ter 5.000 Hrvatov in Srbov; poleg 90.000 Nemcev (Volksdeutsche, od njih 25.000 v taboriščih). Za vse te (katoličane) posluje še vedno od svete stolice imenovani vrhovni dušni pastir mons. dr. Jože Jagodic, ki je obenem generalni vikar ljubljanskega škofa. Splošno dušno pastirstvo vseh beguncev in izseljencev je izročeno pokrajinskim avstrijskim škofom, ki pa imajo za posamezne narodnosti izmed vrst begunskih duhovnikov svoje škofijske referente. Od teh za Slovence: škofije v Celovcu (prof. Pavel Slapar), v Gradcu (župnik Janez Hafner), v Innsbrucku (mons. Jagodic) in v Linzu (župnik Anton Miklavčič) za begunce na Koroškem, štajerskem, Tirolskem in Gornjem Avstrijskem. Dušno-pastirska organizacija beguncev po apost. konstituciji „Exul Familia“ v Avstriji žal še ni bila uvedena.

Za vse slovenske begunce v Avstriji posluje v taborišču Spittal na Dravi slovenski karitativni odbor (predsednik prof. Slapar), podpiran pred vsem od Lige katoliških Slovencev v USA. Kar prebiva slovenskih beguncev v avstrijskih taboriščih, se nahajajo pred vsem v taborišču Spittal, kjer je dobro urejeno dušno pastirstvo (župnik Anton Miklavčič). Tam deluje tudi slovensko prosvetno društvo. Lastnega tiska slovenski begunci v Avstriji nimajo, ker je v zadostni meri na razpolago koroški in goriški tisk ter slovenski zamejski tisk iz Argentine in USA.

V Avstriji je umrlo tekom let 6 slovenskih begunskih duhovnikov: Alojzij Šarec, Janez Tiringar, Janez Krušič, Franc Oražem, Janez Kete in Miha Burja. Naj počivajo v miru!



## KAKO SEM ZIDAL CERKEV

Leta 1948 sem prišel v škofijo Rancagua in škof me je takoj poslal v stolnico za vikarja, kjer sem še danes. Takoj skraja se mi je zdelo čudno, da je tako malo duhovnikov v deželi, ki je „muy católica“, in še bolj čudno, da dušni pastir čaka le doma na sedežu župnije na vernike, med tem ko volk trga čredo.

Rancagua je nova škofija, ustanovljena šele leta 1925, odcepljena od velike nadškofije Santiago de Chile. Ima nekaj nad 40 župnij, ki so ozemeljsko večinoma silno razsežne in zelo naporne za enega duhovnika. V mestu Rancagua, ki šteje okoli 50.000 prebivalcev, sta le dve župniji: stolna župnija in župnija Karmelske Matere božje, ki jo vodijo italijanski redovniki. Za 25.000 duš torej le ena župnija z enim ali dvema duhovnikoma. Stolna župnija ima letno nad 1.700 krstov in okoli 250 porok. Dnevno je treba prevideti vsaj enega bolnika, včasih tudi več. Po podatkih statističnega urada umrjejo v mestu dnevno tri do štiri osebe.

Najbolj zapuščen del stolne župnije je bilo predmestje San Luis, ki je oddaljeno od središča 4 km in ima okoli 1.800 prebivalcev, z okoliškimi posestvi pa 2.500. Po večinoma žive tu delavske družine, katerih oče ali sinovi delajo kot rudarji pri ameriški družbi Braden Copper v kraju Sewell, 60 km od mesta Rancagua in 3.000 m visoko v Kordiljerah. Prej je bilo v San Luisu rodovitno polje nekega veleposestnika, ki pa je gospodarsko propadel in je bilo njegovo posestvo približno pred osmimi leti razdeljeno v male parcele. Mali posestniki so takoj pričeli postavljati hiše oziroma barake iz lesa ali pa kar iz blata. Tako je hitro rastle število prebivalcev.

Versko in moralno življenje med nami je bilo slabo. Večina je bila katoliške vere, toda le po imenu. Cerkev tam niso imeli. Da bi hodili k božji službi v mesto

Rancagua, se jim je zdelo predaleč. Tukaj je razdalja nekaj sto metrov zelo velika, kadar gre za pot v cerkev. Poleg tega so se pa v kraju pojavili komunistični agitatorji in pa s posebno močno propagando protestantski pridigarji: metodisti, pentekostalci in adventisti. Zastonj so delili ljudem biblijo in protestantske knjige, brošure in listke, polne protikatoliške propagande. Tudi materialno so podpirali svoje pristaše z dolarji iz Severne Amerike. Trikrat na teden so prihajali v San Luis, pridigali, obiskovali družine, vabili in prepričevali. Tako je krivoverska sekta hitro naraščala. Posebno pozornost so posvečali bolnikom. Obiskovali so jih in jim obljubljali zdravje pod pogojem, da se puste „maziliti“ pastorju, seveda kar z navadnim oljem. In tudi k mrliču so prišli. Odpri so biblijo, molili in prepevali žalostinke, kar je ljudem zelo ugajalo. Večkrat so spremljali mrtvaški spreved prav na pokopališče, kjer so opravili „pogrebne molitve“ za umrlega. Zmeda v San Luisu je bila popolna.

Škofija je stalno dobivala poročila o strašni protestantski propagandi po predmestnih predelih. Šolska upraviteljica iz San Luisa je prišla k škofu prosit duhovnika, ki bi naj vsaj ob nedeljah maševal. Res je bil imenovan nek profesor, pa je bil kmalu nato premeščen in San Luis je bil ponovno brez duhovnika. Šolska upraviteljica je prišla prosit mene. Pristal sem. Bilo je menda v oktobru leta 1949. Zadevo sem sporočil g. župniku, ki mojega novega bremena ni bil nič kaj vesel. Od škofa sem pa dovoljenje za trinacijo takoj dobil. Tako sem prišel v to delavsko naselje.

Vozim se s kolesom, ki sem ga prav za to kupil. Maševati sem moral na šolskem dvorišču, ki ga je šolska upraviteljica ponudila za sv. mašo brez vednosti nadzornika. Ker je v Chilu Cerkev ločena do države že od leta 1925, je po



zakonu prepovedano imeti v šolskem posloju kakršne koli verske pobožnosti.

V začetku je hodilo k maši le malo ljudi: okrog 20 otrok in nekaj odraslih. V kotu dvorišča smo postavili majhen oltar. Dokler je bilo lepo vreme, je še nekako šlo. Toda prišla je deževna doba in veter. Veter je večkrat ugasnil sveče in tudi hostija je bila v nevarnosti. Ob takih prilikah mi je prišla misel: Kaj če bi zgradil cerkev, kjer bi malo bolj dostojno imeli nedeljsko sv. mašo? A kje dobiti denar in zemljišče? Opustil sem to misel in nadaljeval službo božjo na šolskem dvorišču. Prišel sem organizirati otroke in imel zanje takoj po sv. maši krščanski nauk. Mnogi niso znali nobene molitve in še več jih je bilo, ki niso prejele prvega sv. obhajila. Ustanovil sem KA za fante in dekleta za pomoč pri pouku otrok. Število vernikov je naraščalo. Imeli smo prvič šmarnice, kar pa je bilo zame precej utrudljivo; poleg vsega župnijskega dela vsak dan še ta pot. Tudi prvo sv. obhajilo za praznik Brezmadežne smo imeli kar na dvorišču šole. Dosegel sem tudi, da mi je prosvetno ministrstvo dovolilo brezplačen pouk verouka v šoli. Kot katehet sem tako imel več dostopa do otrok in po njih do staršev.

Vedno se mi je vračala misel na zidavo cerkve. Večno ne bomo mogli ostati v šoli. Kaj če pride vse to na uho šolskemu nadzorniku, ki je član masonske lože? Pa tudi protestantski metodisti so že pričeli graditi v središču San Luisa majhen tempelj. Poizvedoval sem za primerno zemljišče. Nek uradnik mi je podaril 450 kvadr. metrov zemlje za cerkev. Nekaj je že, sem si mislil, a treba je vsaj 1.500 m<sup>2</sup>, da postavimo poleg cerkvečasoma še župnišče, ker San Luis bo kmalu velika župnija. Šel sem k škofu s predlogom, da bi kupil nekaj zemlje za cerkev, pa nisem našel mnogo razumevanja. Tako je preteklo spet nekaj mesecev. Metodisti so dogradili svoj tempelj, številni prebivalcev v San Luisu je naraščalo.

V oktobru leta 1951 smo imeli v San Luisu prvi sv. misijon, ki je zelo lepo uspelo. Vodil ga je pasijonist. Več parov, ki je živelo „na koruzi“, se je cerkveno

poročilo in mnogo spovedi je bilo za več let nazaj. Glavni uspeh misijona pa je bil, da se je več protestantov vrnilo v katoliško Cerkev.

Ponovno sem šel k škofu in prosil, naj kupi vsaj 1.000 m<sup>2</sup> zemlje za cerkev. Uspelo sem. Izročil mi je zemljišče z naročilom: „Kupil sem Vam teren, zdaj pa le gradite!“ Premišljeval sem, komu naj bi bila posvečena bodoča cerkev. Odločil sem se za sv. Gemo Galgani, ker ima tukaj veliko častilcev, pa nobenega svetišča. Dobil sem gospo, veliko častilko sv. Geme, ki mi je darovala potrebno vsoto za krasen kip sv. Geme. Ta kip je blagoslovil škof v stolnici. Po tukajšnji navadi sem imenoval za blagoslovitev kipa mnogo botrov in zbral ob tej priliki za novo cerkev okoli 8.000 pešov (1 arg. pesos je 10 čilenskih). S KA v San Luisu sem organiziral igre in srečolove, kar je spet dalo nekaj denarja. Imel sem zbranega okoli 50.000 čilenskih pesov in s to majhno vsoto sem pričel graditi z velikim zaupanjem v sv. Gemo.

Gradbenik Jimenez mi je napravil načrt za cerkev brezplačno, ker sem previdel njegovega očeta. Cerkev naj bi bila 25 m dolga in 10 m široka, zgrajena kar mogoče preprosto. V oktobru letu 1952 smo pričeli z delom. Organiziral sem nekak odbor vplivnejših mož iz San Luisa in okolice, ki bi mi naj pomagali pri zbiranju denarja in pri gradnji svetišča. A ta odbor je kmalu ostal le še na papirju: vso težo in odgovornost sem moral prevzeti sam. Veliko so mi pomagale članice KA, ki so iskale podporne članice in dobrotnike z mesečnimi ali letnimi prispevki. Osebo pa sem obiskal vse pramožnejše ljudi v San Luisu in okolici, pa sem skušal, kako res je, kar mi je dejal nek tukajšnji župnik: „Vse velike reči se izvrše tukaj z obljubami bogatinov in z denarjem revežev!“ Vsi milodari so bili skromni, le osem dobrotnikov mi je pomagalo z več kot 1.000 čil. pesov. Najbolj vpliven katoliški politik in senator za Rancagua mi je dal celih 500 pesov.

Ko sem šel na škofijo in povedal škofu, da smo pričeli z delom, me je skeptično pogledal, še bolj pa, ko sem ga prosil, naj pride blagoslovit temeljni ka-



men. Slovesna blagoslovitev se je izvršila na praznik Kristusa Kralja leta 1952. Ob tej priliki sem spet imenoval za botre več uglednih katoličanov in zbirka za cerkev je narastla. Ko sem prosil fante in može, naj mi pomagajo s prostovoljnimi delom, mi je prišla le majhna skupina pomagat, pa še ti so se kmalu navlečali in ostala je le še pomoč članov KA. Skoraj bi bil izgubil pogum, a zapupal sem v pomoč svete Geme.

Tudi po oddajah v radiu sem seznanjal ljudi s svojim delom. Zatekal sem se k sv. Gemi in bil večkrat čudovito uslišan. Mnogokrat ni bilo denarja, da bi ob koncu tedna plačal delavce. Tudi za dolžiti sem se moral za več tisočakov, pa mi je sv. Gema v kratkem času pomagala iz dolgov. V nabiralniku pred njenim kipom, ki sem ga začasno postavil v stolnico, sem dvakrat dobil bankovec po 5.000 pesov, kar je že čedna vsota.

Temelji cerkve so bili končani in iz tal so pričeli rasti zidovi novega svetišča. Na vseh koncih in krajih sem poizvedoval, kje bi dobil bolj poceni cement, železo, les, žeblje, opeko itd. Tudi voznike sem dobil včasih zastonj. Do konca leta 1952 je bil končan zid in v začetku novega leta sem pričel iskati gradivo za ostrešje. Tu mi je priskočila na pomoč škofija pri nakupu cinastih plošč. Za veliko noč 1953 je bila cerkev pokrita.

Organiziral sem nove nabirke za okna in vrata. Potem so pričeli delavci urejevati pročelje ter graditi zvonik. Zvonik je visok 12 m. Velik častilec sv. Geme mi je podaril zvon, že prej sem dal urediti zakristijo in postaviti vanjo lesen oltar, dar dušnega pastirja iz Sewella.

6. junija 1953 smo imeli prvič božjo službo v cerkvi, to se pravi v zakristiji, kamor sem spravil otroke, ostali pa so iz cerkve lahko videli na oltar. Ko sem pri prvi božji službi govoril vernikom o pomenu cerkve in o naporih pri gradnji, je postalo marsikatero oko rosno.

Za moj god so mi dobrotniki darovali veliko stvari za cerkev, zlasti lep oltarni prt ter albo. Tudi kelih so darovali. Le paramente imamo še sposojene, a mi že tukajšnje sestre delajo lastne paramente: blago sem plačal, delo bo pa zastonj.

Trenutno je delo pri cerkvi ustavljeno, ker ni več denarja. Vsi stroški so plačani. V enem letu in pol smo zbrali 400.000 čilskih pesov.

Še en denarni vir moramo omeniti. V oktobru 1952 sem si sposodil projekcijski aparat in začel prirejati v San Luisu tedensko kino predstave kar na šolskem dvorišču. H kinu je hodilo kakih 300 oseb in vsako nedeljo je bilo približno 1000 pesov dobička, včasih pa sem priredil šolskim otrokom kako predstavo zastonj. Vsa stvar ni bila vseh šolskemu nadzorniku, pa me je šolski upravitelj, ki je nadomestil prejšnjo upraviteljico dobro izgovoril.

Hotel sem predstave ukiniti, ker ni bilo primerne prostora, pa mi je škof svetoval, naj nadaljujem z njimi kar v notranjosti cerkve, ki zaenkrat še ne služi službi božji. Ljudem sem razložil škofovo misel in res začel s predstavami v cerkvi. Dal sem napraviti tudi preproste klopi.

Obenem z gradnjo cerkve sem pričel močno propagando proti protestantskim sektam. Najprej sem razdelil otrokom v šoli posebne izkaznice za kontrolo udeležbe pri službi božji in krščanskem nauku. Otroci, ki je desetkrat po vrsti prišel k službi božji, je imel pravico do prostega vstopa k eni kino predstavi. Jasno, da so otroci navdušeno hodili k službi božji. Z njimi so prišli tudi starši. Pri sv. maši sem večkrat pridigal o krivih prerokih in dolžnostih vernikov do Kristusove Cerkve. Dal sem tudi tiskati letake proti protestantom in jih po KA razdeljeval med ljudi. Od časa do časa sem po avtu z zvočnikom dal širiti katoliške ideje. V času šmarnic sem organiziral procesije in govoril vernikom kar na cestnih vogalih, tako kot so delali protestantje. Vse je prišlo poslušat.

Predvsem pa sem mislil na nadnaravna sredstva. Uvedel sem pred nedeljsko mašo molitev sv. rožnega venca, ki sem ga nekaj časa moral sam moliti naprej, ker ga nihče ni znal moliti. Navaljal sem vernike, posebno še člane KA, na pogost prejem sv. zakramentov. Ta zgled je pritegnil še druge. Med skupino katoliških mater sem organiziral karitas. Njihova naloga je obiskovati reveže, zla-



šči pa bolnike ter pripraviti duhovniku pót k bolniški postelji. Tako skoraj noben bolnik v San Luisu ne umrje brez zakramentov.

Fantom KA sem preskrbel za oddih mizo za ping-pong.

Kaj pa protestantje? Več jih je odšlo drugam in njihov tempelj sedaj sameva zaprt. Tudi več heretikov je vstopilo v katoliško Cerkev. Vsi so mi prinašali protestantske biblije in knjige, ki jih je bilo toliko, da jih nisem mogel sam nesti na škofijo.

In načrt za bodočnost? Cerkev je še

brez poda, stropa, kora in dostojnih klopi. Treba jo je pobeliti znotraj in zunaj. Misliti je treba tudi na dvorano za kino. Načrt zanjo je že narejen.

Kot duhovnik sem se tu mnogo naučil. Hvaležen sem Bogu za zdravje, ki mi ga je dal pri delu.

Te vrstice sem napisal, ne da bi se hvalil — Bog je, ki daje rast —, ampak ker me je naprosilo uredništvo in pa z namenom, da bi še drugi sobratje pisali o svojem delu med verniki, kamor jih je postavila božja Previdnost.

Dr. Anton Trdan, Čile

---

---

## Sacerdotes in pace

---

---

### + Mons. IVAN TRINKO ZAMEJSKI

Preteklo leto je mons. Ivan Trinko še ves krepak in delaven obhajal svojo devetdesetletnico, letos 26. aprila pa ga je Bog poklical v večnost. Vsi zamejski slovenski časopisi, in gotovo tudi v Jugoslaviji, so veliko pisali o njegovem delu za naš narod.

Rajni mons. Trinko je bil eden največjih in najplodovitejših sinov slovenskih mater. Njegovo življenje in delo je nenadomestljivo zlasti za Beneške Slovence, katerim je bil predstavnik in voditelj. Na tem mestu samo nekaj vrstic v spomin rajnemu sobratu, kdaj pozneje pa mu bomo posvetili daljši članek in ga predstavili zlasti kot katoliškega duhovnika.

Rojen je bil 25. januarja 1863 v Trémunu pod Matajurjem. Ljudsko šolo je obiskoval v Čedadu, gimnazijo in bogoslovje pa je študiral v Vidmu, kjer je nadvse vzljubil domovino in svoj materski jezik. Največ zaslug za to ima pesnik in pisatelj Peter Podreka. Že kot dijak je začel tudi sam pisateljevati. V mašnika je bil posvečen 21. junija 1886, nato pa je še nadaljeval študij modroslovja. Že tedaj se je naučil skoraj vseh slovanskih jezikov. Bil je najprej profesor na gimnaziji, nato ravnatelj bogoslovnega semenišča, vse v Vidmu, po

upokojitvi pa se je povrnil v svojo rojstno vas, kjer si je zgradil skromno hišico in je v njej živel do smrti.

Trinkovo udejstvovanje je bilo vsestransko. Izhajalo je iz njegove zelo urejene osebnosti. Bil je dober duhovnik, profesor, pesnik, slikar, glasbenik, jezikoslovec, filozof, vzgojitelj, rodoljub, organizator... Pri vsem njegovem delu se je odražal njegov plemeniti značaj in velika skrb za lepo Beneško Slovenijo, za katero se je vsega žrtvoval. Kako je ta del Slovenije tudi njega ljubil in spoštoval, se je najlepše pokazalo ob njegovem pogrebu.

Kot pisatelj je napisal knjigo za otroke: „Naši paglavci“. Pesmi je izdal pod naslovom „Poezije“. V italijanščini je napisal več modroslovnih knjig, napisal za Italijane slovensko slovnico, knjigo o Jugoslaviji, razne razprave itd. Zanimal se je za poljsko, rusko in sploh slovansko literaturo. Njegova slikarska dela so večji del akvareli in perorisbe. Skladbe so rabožnega značaja.

Bil je glasnik Beneške Slovenije. Prebujal je neprestano narodno zavest, odkril samobitnost in prvi pokazal svetu Beneške Slovence. Učil in vzgajal je cele rodove slovenskih dijakov in skoro vsi današnji slovenski duhovniki v Beneški Sloveniji so njegovi učenci.

Na dan pogreba se je v Trémunu zbralo ogromno ljudi. Sami duhovnikov



je bilo 70. Italijansko časopisje se je razburjalo, ker se je na grobu govorilo slovensko, čeprav tam ni človeka, ki bi slovenskega ne razumel. Napadli so zlasti slovenske duhovnike. Po časopisih in letakih brez podpisa so hujskali, češ da je slovenska beneška duhovščina komunistična in protitalijanska, ker je tako organizirala pogreb.

Svojim slovenskim sobratom v Benečiji izražamo ostali slovenski duhovniki solidarnost ob neprestanih viharjih, ki jih morajo prestajati, ko jih „preganjajo zaradi pravice in vse lažnivo zoper nje govore“.

V govoru v cerkvi je goriški duhovnik lepo zaključil: „Najlepša zvezda, ki je sijala na beneškem nebu je končala sijajno pot... Od blizu in daleč roma danes k Tebi domovina. Ob Tvojem odprtem grobu se danes srečujemo sinovi iste matere, morda različnih narodov, toda edini v hvaležnosti in ljubezni do Tebe, edini v globoki žalosti. Le jokaj beneška zemlja, ker je nehalo biti srce Tvojega največjega sina. Le skloni se domovina v nemi žalosti, ker si izgubila prelep biser. Le tecite svetle solze ljubezni na grob klicarja našega trpljenja in pokažite vsem ljudem žalost in bolečino ter povejte vsemu svetu, da ljube-

zen ne mine na robu groba, ampak, raste in cvete v daljno večnost. Z Bogom, mons. Trinko! Počivaj v domači zemlji, Tvoj duh pa naj prosí Odrašenika, da bi Tvoja ljubljena Beneška Slovenija, Tvoja draga domovina dvignila kvišku, k soncu od trpljenja poveličani obraz.“

## + P. OTO KOCJAN

7. julija letos je v Loretu, Italija, umrl najstarejši slovenski kapucin p. Oto Kocjan. Dočakal je 80 let. Že pred vojno je živel več let pri tej božjepotni Marijini cerkvi. Bil je spovednik za slovenske in nemške romarje. Takrat pač ni slutil, da se bo enkrat kot begunec pred Nemci zopet povrnil tja in tam tudi umrl.

Rajni pater je bil zelo zgleden redovnik. Več let je bil v škofji Loki vzgojitelj bodočih kapucinskih generacij v Sloveniji. Večkrat so ga hoteli izvoliti za provincijala, pa je bil nenadomestljiv kot profesor.

Nam duhovnikom mora biti v zgled predvsem kot spovednik. Že doma; je bolj pa v Loretu je bila njegova spovednica vedno zelo oblegana. Gotovo je s tem mnogim dušam pomagal na poti do zveličanja in se sedaj z njimi veseli pri Bogu.

## Kaplan Jenko Janez

(Gregor Mali — dr. Ignacij Lenček)

Pod istim zaglavjem bomo skušali pisati o poedinih svetlih duhovniških likih, ki so bili pobiti v letih krvave revolucije. Za mnoge ni še nihče napisal nekrologa. Imajo med nami še prijatelje, ki so jih dobro poznali. Naj vendar kdo napiše spomin na tega ali onega! Morda le to ali ono značilno sličico iz njegovega življenja. Uredništvo bo poskrbelo naprej.

Letos 2. julija bi g. Janez slavil srebrno mašo. A ni ga več. Niti novomašne cerkvice na Selu ni več. Tudi njegov novomašni pridigar dr. Ciril Potočnik je odšel za njim k Bogu.

Kdor je poznal g. Jenkota, ve, da je bil zares duhovnik po Srcu božjem. Mi dva, ki te vrstice piševa, sva ga poznala pobilže. Zato veva, da je bil izreden duhovnik, izreden v tem, kar je za duhovniško srce prvo: v ljubezni in svetosti.

Kratka življenjska pot se je začela v Ljubljani. Na Gosposvetski cesti, v hiši znane in dobre Jenkove družine, iz katere je izšla tudi sestra karmeličanka, je bil njegov dom. Hodil je na klasično gimnazijo in maturiral leta 1925. Štirje iz 8.a razreda — kar po abecednem redu — so postali duhovniki: Jeglič St., Jenko, Košir J., Lenček Ign. Vsi sošolci ga imamo v najlepšem spominu: bil je vedno veder, živahen, humorist, vselej pri-



pravljen pomagati, dober, plemenit. Zde-  
lo se je, kakor da ne zna nikogar užaliti.  
Iz njegovih ust nisi slišal zle besede.  
Globoko vereti in naravno, neprisiljeno  
pobožen, je užival tiho spoštovanje. Vsi  
brez izjeme, tudi nasprotni po mišlje-  
nju, smo ga imeli zares radi.

Mi štirje bodoči duhovniki, in še dva,  
trije drugi, smo bili veliko skupaj. Edino  
on je bil v jezuitski kongregaciji, ostali  
trije smo bili v stolni. Hodili smo skupaj  
na krajše in daljše izlete. Posebno so  
nam ostali v spominu naši pohodi na  
gore. Kolikokrat smo v počitniške ko-  
rakali v nedeljo popoldne proti Kamni-  
ški Bistrici in se vedri in veseli vračali  
v soboto domov! Tam na gorah smo se  
najgloblje spoznavali. Tam se je odkri-  
vala Janezova plemenitost in srčna do-  
brota. Mislim na mnogo majhnih prir-  
merov, kjer sem začudeno obstal pred  
njegovo obzirnostjo, ki je že kar mejila  
na bojazljivost, čeprav je bil sicer po-  
gumen, celo predrzen. Res, bili smo si  
prijatelji in veliko se imam zahvaliti  
njegovemu vzgledu in njegovi besedi.

V letu po novi maši je odšel v dušno  
pastirstvo in dušni pastir v najglobljem  
pomenu besede je bil do smrti. Pisal mi  
je takrat v Rim: „Zdaj nas bodo ‚spu-  
stili‘ nad ljudi. Ubogi ljudje!“ Čeprav  
meščan, je izrecno prosil, naj ga pošlje-  
jo na deželo. Najprej je bil kaplan v So-  
dražici. Obiskal sem ga prav kmalu po  
svoji vrnitvi iz Rima. Iz kolodvora sva  
šla proti župnišću. Opazil sem na njem  
bistveno spremembo: prav vsakega člo-  
veka je na cesti ali na njivi ogovoril s  
prijazno, pol šaljivo besedo, dočim je bil  
prej in po naravi boječ do ljudi. Vem,  
da niti v trgovino ni šel rad in nas je  
druge potiskal naprej. Moral se je vzgo-  
jiti, prevzgojiti, v duhovnika, ki mu je  
vsak človek srečanje, ki stori vse, da  
najde pot do srca, tudi do zaprtega, do  
trdega. In to je on znal, čudovito znal.  
Ob isti priliki se mi je vtisnila v spomin  
njegova plemenita obzirnost. Po 7 letih  
sva se prvič spet videla in veliko sva  
si imela povedati, a ves tisti dan v So-  
dražici nisva govorila skoraj nič. G.  
svetnik Traven me je namreč ves čas  
temeljito zaposlil. Manjkalo mu je tre-  
tjega za — tarok. Janez je le na potu  
nazaj skromno omenil: „Ta obisk ne

velja, ker sploh nisi prišel k meni!“ Pa  
sem bil potem še nekajkrat pri njem.

Nato je odšel na Rob za upravitelja  
in od tam na svoje zadnje redno mesto:  
v Žužemberk, kjer je deloval 9 let kot  
kaplan pri g. dekanu Gnidovcu. Tu je  
razvil vso svojo blagoslovljeno delavnost.  
O njej ve med nami največ in najbolj  
njegov sosed in prijatelj, župnik v Aj-  
dovcu, ki je to dobo Janezovega življenja  
takole opisal:

„Kaplan Jenko je takoj vzljubil z  
vsem srcem svojo župnijo in vse, ki mu  
jih je Bog izročil. Kakor apostol Pavel  
je hotel vsem postati vse. Toda, ker je  
vedel, da so fantje in dijaki v največji  
nevarnosti, se je zanje posebno zanimal.  
Na sestankih jim je z veliko vnemo in  
modrostjo razlagal najvažnejše verske  
resnice, jih opozarjal na sodobne zmote  
in moralne zablode; posebno pa se je  
trudil, da bi vsi mladi ljudje dobro po-  
znali najnevarnejšega sovražnika vere  
in morale — komunizem. Da bi mladino  
čim bolj spoznal, je rad hodil z njo na  
izlete, potovanja in romanja. Vendar  
tudi šale in smeh je porabil, da je sejal  
Kristusovo resnico v mlade duše. Znal je  
delati to tako neprisiljeno, duhovito in  
naravno, da ga je mladina občudovala  
in ljubila kot očeta. Toda s prisrčnostjo  
in milino pa je znal združevati tudi du-  
hovniško resnost in odločnost. Ni poznal  
izjem. Rad je pohvalil, kadar je kdo res  
kaj dobrega storil. Kadar pa je kdo s  
plaščem hinavščine in ponarejenosti ho-  
tel zakriti svojo notranjo grdobjo, ga  
je takoj razkrinkal in mu mirno, toda  
odločno povedal, kar mu gre.

Njegove posebne pozornosti in skrbi  
so bili deležni tudi bolniki. Nosil je ved-  
no pri sebi seznam bolnikov. Čeprav je  
bil zelo zaposlen, jih je večkrat obisko-  
val. Najbolj so se mu smilili mladi in  
revni, zapuščeni ljudje, če so bili bolni.  
Poleg sočutja in dobre, tolažilne besede  
jim je kaplan Jenko prinašal tudi pri-  
mernih darov. Večkrat je tudi sam pla-  
čal zdravnika in zdravila. Toda vse to je  
delal tako, da ni vedela levica, kar je  
dajala desnica.

Janez Jenko je bil vreden duhovnik  
in zvest dušni pastir. Vedno se je za-  
vedal svoje duhovniške odgovornosti.  
Skrbelo ga je, kadar je šel v šolo, v



spovednico in na prižnico. Vendar je vse svoje dušnopastirsko delo opravljal vestno in imel lepe uspehe. Toda, kadar mu je kdo izrekel priznanje in pohvalo, tega ni hotel slišati, pač pa rad občudoval in iskreno cenil delo drugih duhovnikov. Vedno je hotel biti zadnji med sobrati. Tožil je nad seboj, da je neroden, nezmožen in površen. Vse to pa je bilo le dokaz njegove globoke ponižnosti.

Sestra ponižnosti je pokorščina. Njegov predstojnik je bil dekan Karel Gnidovec, brat rajnega škofa Gnidovca. Njegovo življenje v Žužemberku je bilo zaradi nekaterih zagrizenih nasprotnikov težko in polno bridkosti. Z veliko odločnostjo je branil Cerkev in njeno večno resnico. Kakor vse svetniške duše, je bil tudi predstojnik kaplana Jenkota včasih neizprosno trmast. Za kar se je odločil, to je izpeljal, pa naj bo komu prav ali ne. Gospod Janez je gospoda dekana ves čas spoštoval in ubogal. V devetih letih ni bilo med njima nobenega resnega prepira. Tudi potem, ko je moral Žužemberk zapustiti, sta ostala v pisni zvezi.

Tudi duhovniki smo ljudje s svojimi slabostmi. Zato včasih sebe bolj ljubimo kot druge sobrate. Posebno radi kritiziramo in omalovažujemo delo svojih prednikov. Večkrat izveličemo na dan vse napake in polomije, ki so jih delali in na dolgo in široko opisujemo „kozle“, ki so jih streljali.

Kaplan Jenko ni nikoli nobene slabe besede spregovoril o svojih prednikih, tudi ne o meni, ki sem bil pred njim 6 let kaplan v Žužemberku. Ko sem odhajal na drugo mesto, mi je vest očitala marsikak nered. Tudi način mojega dela ni bil v vsem posnemanja vreden. Toda kaplan Jenko mi ni nikoli ničesar očital. Nasprotno! Velikodušno je vse napake svojega prednika zakril in skrbel za njegovo čast bolj ko za svojo. Mirno je nadaljeval vse delo tam, kje ga je njegov prednik končal. Ker je bil dober do svojih prednikov, mu je Bog dal, da je užival velik ugled pri duhovščini in vernikih.

Njegova najljubša družba so bili duhovniki. Ker je bil do sebe strog, do drugih pa izredno dober in velikodušen,

so ga vsi sobratje v dekaniji radi imeli. Kadar je kdo veliko trpel, je gospod Janez z njim sočustvoval in ga tolažil. Če je opazil na kakem duhovniku napako, ki bi mu mogla v duhovniškem življenju škodovati, ga je vedno tako lepo in obzirno opozoril nanjo, da mu nihče ni mogel zameriti. Največkrat je to delo izvršil z duhovito šalo.

V družbi duhovnikov je bil vedno dobre volje; nikoli pust in čmeren. Čeprav je imel vedno veliko dela, je rad hitel v sosednjo župnijo, kadar ga je kdo prosil za pomoč. Janez Jenko je bil rojen za duhovnika. Duhovnikom in vernikom je bil vedno to, kar je moral biti.

Polnih devet let je kaplan Janez z veliko duhovniško gorečnostjo obdeloval vinograd žužemberške župnije. Toda ni se ga še naveličal. Ko so ga vabili na Rakek, je ponudbo odklonil. Žužemberških ovčic, posebno mladine in doraščajočih fantov kar ni mogel zapustiti. Zato je delal z isto gorečnostjo za duše kakor pred devetimi leti, ko je prišel. Slutil je, da se bližajo nevarni in strašni časi za vse, posebno za mladino. Rad bi rešil, kar se še rešiti da.

(Konec prihodnjč)

+

Nad 40 duhovnikov se je udeležilo 16. januarja pogreba župnika v Vrhpolju pri Vipavi g. Janka Pišota. Rojen je bil leta 1888 v Selu pri Batujah na Primorskem.

14. maja je zatísnil svoje oči č. g. Viktor Ramšak, župnik v Št. Jurju pri Celju, v 45. letu življenja. Na pogrebu je bilo od blizu in daleč 73 sobratov.

Umril je Ivan Serajnik, od leta 1914 župnik v Kotljah v Mežiški dolini. Na pogrebu je bilo 26 duhovnikov. V cerkvi se je poslovil od rajnega sobrata mons. Ksaver Meško, na grobu pa Ogo Malej, župnik iz Trbonj pri Dravogradu. Pogrebne obrede je opravil dravogradski dekan in prošt g. Matija Munda.

Ob zaključku številke smo zvedeli, da je umrl mnogim dobro poznani profesor Škofovih zavodov č. g. Pengov Franc. V naslednji številki se ga bomo obširneje spomnili. Naj v miru počivajo.



# Virtuti et musis

Nekaj spominov. Napisal J. Stanislav

Res, sami smo si želeli spremembe. Čutili smo, da nas Lesar ne ba mogel vzgojiti, ker ne bo znal naravnati tokov naše mladosti v pravi tir. Ni si namreč znal postaviti in utrditi med nami tiste avtoritete, ki je pri tako važnem poslu, kakor je vzgajanje duhovskega naraščaja, potrebna, da dosega in doseže svoje končne namene. Enim se je zdel prestar, drugim preneokreten, tretjim prenaiven, četrtrim ves in popolnoma neživljenski. Kdo je zadel pri svojem ocenjevanju najbolj pravo? Menim, da vsak nekaj. Ne le, kar smo sami gledali, videli in doživljali, marveč tudi pripovedovanje drugih bogoslovcev iz letnikov pred nami, nas je utrjevalo v našem pravilnem gledanju in občutju. Mene osebno je razočaral že njegov sprejem, ko sem mu prinesel prošnjo za v semenišče. Že takrat sem videl, da plava mož izven življenjske resničnosti, izven tokov časa stvarnosti. Kako razočaran je moral biti šele oni naših sošolcev, menda je bil sam kranjski Viktor, ki ga je Lesar, ko mu je ta ponudil svojo prošnjo za semenišče, kratko in malo nahrulil: „Prezimit ste prišli, kaj!“ In že ga je rinil skozi vrata. Fant je resda prišel prosit nekoliko pozno, menda že sredi decembra, a imel je najboljši namen, čutil v sebi poklic, in ni mogel za to, če se je tako pozno za ta korak odločil. Da je resno mislil, je dokazal tudi s tem, da ni odnehal, marveč šel od Lesarja naravnost k škofu, ki je potem potrdil njegov sprejem. A razočaranje nad Lesarjem je ostalo.

Toda razočaral nas je tudi vse skupno. Že dvoje, troje mesecev je preteklo od našega prihoda, pa so visele v obednici še vedno cesarske podobe. Mi vsi smo bili navdušeni Jugoslovani in nam to navdušenje ni bila samo fraza in rodoljubna beseda, marveč smo se za ideal, ki je bil končno dosežen, tudi borili in prelivali kri. In ker smo bili navdušeni, pa tudi borbeni, da nismo hoteli nič popuščati in tudi nič spregledati, smo v deputaciji zahtevali, da slike odstrani, in ker ni takoj izdalo, svojo zahtevo kmalu

odločno ponovili. Prav gotovo smo, pri tem našem ravnanju žalili, morda zelo žalili patriotična čustva starega moža. A taki smo bili in takih nas Lesar ni razumel, ker bi bil sicer že sam storil to, kar smo morali šele mi izposlovati.

Isto razočaranje smo doživeli pri našem prvem nastopu pred škofom Jegličem. Nekoč nas je bil zbral ravnatelj Lesar v dvorani sv. Jožefa, da nas kot prvoletnike predstavi našemu nadpastirju. Škof Jeglič, takrat že skoro sedemdesetletnik, je stopil med nas kakor general med oficirje. „Naši vojaki, naši častniki, naši oficirji!“ je ponavljal, ko je šel mimo nas skozi dvorano in nam vso pot prijazno mahal z roko. Ko je prišel do konca, se je zravnal, si obrisal solzne oči z rdečo ruto in nas navdušeno pozdravil. Nismo ga popolnoma razumeli, a čutili smo, kako je ponosen na nas, ker smo vojaki in oficirji, in da nas je od srca vesel, ko ima sedaj toliko novih bogoslovcev, ki bomo nekoč izpolnili tako občutne vrzeli v vrstah njegovih duhovnikov, dušnih pastirjev. Ko je končal, se je začelo poimensko predstavljanje. Škof je hodil od klopi do klopi, ki smo v njih spoštljivo stali, Lesar pa nas je imenoval po imenih. Za vsakega je imel škof prijazno besedo, za mnogoterega posebno vprašanje, šalo, smeh. Včasih nismo razumeli, kaj je vprašal, a že se je vtaknil vmes ravnatelj Lesar, ki pa se mu je odgovor po večini pokazil, spadal, da ga je škof včasih kar odrinil. Posebno pa se je izkazal Lesar takrat s tole domisljico. Imeli smo v svojih vrstah enega in edinega nadporočnika, Petra, ki pa je nekoliko jecljal. Lesar je vedel za njegovo napako. In ne vem, kaj ga je pičilo, da je takrat, ko sta se s škofom pri Petru ustavila, izbrbljal v svoji nerodnosti: „Tale pa jeclja, kaj. Ali bi malo poskusili, kaj?“ Osupnili smo in se spogledali. Fant je zardel, povetil oči in molčal. Škof je naredil nevoljen obraz, odrinil Lesarja in stopil korak naprej. Češ, neroda le-sena ti! Naj jeclja, saj tudi jaz jecljam,



kaj pa ga spravljaš v zadrego! „že do-  
bro, že dobro!“ je pripomnil škof in se  
obrnil k drugemu. Na nas pa je obležalo  
kakor mora. Ta Lesar! Zopet nas je  
razočaral!

Da je bil zares neroden, je kmalu  
zopet dokazal. Tiste dni je bil prišel v  
Ljubljano na obisk londonski kardinal  
Bourne, spremljan od visokih osebnosti  
iz cerkvenih, civilnih in vojaških krogov.  
Duhovščina s škofom na čelu mu je pri-  
pravila slovesen sprejem v dvorani ško-  
fijskega dvorca. K sprejemu so poslali  
tudi nas bogoslovce. Stali smo tam v  
dvorani v dolgi vrsti, pred nami Lesar.  
Pride kardinal in Lesar se mu predstavi  
v klasični, seveda po ribniško garnirani  
latinščini. Mimo gre odlično spremstvo.  
V njem opazimo majhnega moža, s krat-  
ko črno brado in dolgimi brki. Bil je mi-  
nister Alaupovič, Bošnjak po rodu. Pred-  
stavi se Lesarju. Ta pa, preprost kakor  
je bil, brez premisleka blekne: „Minister  
ste, kaj?“ Minister se zapiči vanj s svo-  
jimi živimi očmi, da Lesar ves zardi  
gori v plešo in čez njo v vrat. Razume  
se, da smo mi bogoslovci prasnili v smeh,  
ki smo ga komaj mogli skriti v svoje  
pesti, da ga ni opazilo mimoidoče odlič-  
no spremstvo. O ti nerodni Lesar, kako  
ga je polomil! Kako naj bi ne bil padel  
v naših očeh zopet za nekaj stopinj!

Pa se je namerilo, da je kateri od nas  
zbolel. Nismo imeli posebne bolniške so-  
be in tudi strežnikov in strežnic ne za  
tak primer. Moral si ležati v svoji sobi  
in čakati, da se te je usmilil tovariš. Če  
si se obrnil na Lesarja, ti je priporočil  
Kneipa, to je bilo vse. Kvečjemu kak čaj  
si dobil iz kuhinje. Da se je na te čaje  
prav Lesar dobro razumel, je dokazal  
nekoč, ko je priporočil enemu mojih  
vrstnikov „ajbiš“, s pripombo, da se  
imeňuje to po slovensko žajbelj. Ko smo  
vsi vedeli, da sta to dve povsem različni  
zelišči! Seveda, ko pa je bil sam vedno  
zdrav, razen če izvzamemo njegovo zlato  
žilo, ki smo zanjo bogoslovci vedeli in jo  
po izrazu, znanem nam iz hermenevtike,  
imeňovali „catena aurea“. Da je zdrav  
in ne le sam, marveč ves njegov rod, je  
izjavil in slovesno zatrdil sorodniku, ki  
ga je prišel obiskat. Videl je, da je bo-  
lehen in slabo izgleda. Rekel mu je:  
„Boln si, kaj, Janez! Toda po materi,

kajti tvoj oče je namreč moj brat, kaj!“  
Toda mi nismo bili vedno zdravi, saj je  
marsikateri od nas prinesel to alj ono  
bolezen od vojakov, ki v vlažnem in ne-  
zdravem zidovju semenišča ni popuščala,  
marveč se trdovratno držala ali celo ve-  
čala. A Lesar ni imel srca za bolnike,  
kar je zopet povečalo naše razočaranje.

In tobak, ta nesrečni tobak, kako ga  
je preganjal! Čeprav je sam kadil in  
smo vedeli za to, dasi je svoje kajenje  
prikrival je bil vendar posebno neusmi-  
ljen do kadilcev ter jih preganjal, kjer  
je mogel. Zase vem, da me je imel zaradi  
kajenja posebej na piki. Iz svojega sta-  
novanja je imel v našo sobo, „Sibirijo“  
najbliže in me je, ker je nepričakovano  
prišel, tu in tam zasačil s cigareto v  
ustih in to v sobi in morda celo med  
študijem. „Grozno, kaj!“ je dejal in šel  
in me v dvorani ali v obednici postavil  
za svarilen zgled. Nekoč smo imeli v  
dvorani neko zborovanje ali kaj, pa smo,  
preden smo vstopili, ugasnili mi kadilci,  
ki smo bili med prvoletniki v večini,  
svoje cigarete ter jih položili na zidec  
pod okno proti škofiji. Ta in oni ciga-  
rete niti ni dokadil, marveč jo ugasnil  
in položil na zapomnjeno si mesto, da  
si jo pri izhodu zopet našge. Bila je to-  
rej na zidcu lepa vrsta dogorelih in na-  
pol dogorelih ogorkov cigaret. Nenado-  
ma stopi v dvorano Lesar in začne:  
„Ravnokar sem tako imenovane čike  
skozi okno zmetal. Grozno jih je bilo!  
Pa kaj vam rečem, kaj! Vem, kdo jih  
je pustil tam!“ In kakor blisk se je  
obrnil ter zapičil svoj dolgi in tenki prst  
proti meni rekoč: „Vi ste bili, kaj!“  
Osupnilo me je, pa ne le mene, marveč  
tudi druge, ki jim je šele napol dogorele  
cigarete zmetal skozi okno. Kako škoda  
se nam jih je zdelo, saj nismo imeli de-  
narja, da bi ga razmetavali za nekaj,  
od česar ne bi nič imeli. No, nekateri so  
mu ta čin vljudnosti do nas kmalu pla-  
čali. Skozi ključavnico so mu napuhali  
na hodnik pred njegovo stanovanje to-  
liko dima, da je plaval hodnik v pravi  
ljubljski megli. Toda svoj cilj so iz-  
grešili, kajti Lesar nas je še isti dan v  
obednico ostro prijel — njegove oči so  
še posebno živo pičile vame —, ker tako  
kadimo, tako strašno kadimo, da se je  
dim naših cigaret privalil celo v njegovo



„hodišče“, kakor je imenoval svoj hodnik pred stanovanjem. No, tisti pot se nismo jezili, marveč se hudomušno namihali njegovi naivnosti in preproščini, ki pretkane iznajdljivosti kadilcev ni „pogrunjala“.

A izplačali so ga drugič. Nekoč so v sobi, kjer je bilo stanovanje za dva bogoslovca, kramljali med seboj štirje in kadili. Ker je bilo v sobi in celo med študijem, je bil to dvojen, oziroma osmeren greh. Nenadoma potrka in ko se kadilci spogledajo, češ, kaj bo zdaj, je Lesar vrata že odprl. „Grozno, kaj!“ je zdihtnil. „Pa med študijem, kaj! Pa štirje ste, kaj! Ena, dve —“ je štel in kazal s prstom. Toda, ko bi bil moral pokazati tretjega in četrtega, sta ta dva že smuknila mimo njega ven na hodnik in vsak v svojo sobo. Tako zelo se je namreč kadilo, da se je ta beg lahko čisto neopaženo izvršil. „No, zmotil sem se, kaj!“ je dejal končno, ko se je dim pri odprtih vratih razkadiril in je Lesar mogel dobro razločiti da sta v sobi v resnici samo dva. „Srečno!“ je še pristavil in odšel z dolgim nosom. To je bilo potem hihitanja, ko so v odmoru stopili kadilci v krog in pripovedovali posrečeno dogodivščino. Res, to pot so se odškodovali za marsikatero pretrdo in pretirano besedo ravnatelja na račun tobaka.

Slabše se je sponeslo nekoč tovarišu, ki se je Lesarju na temnem hodniku obesil za vrat. Omenil sem že, da so bili naši hodniki nerazsvetljeni, ko je brlela na vsakem koncu komaj po ena borna petroljka. V nekem času je bila med nami navada, da smo se bogoslovci v svoji razposajenosti obešali drug drugemu od zadaj za vrat, najraje seveda nepričakovano, ko napadeni na to ni bil prav nič pripravljen. To smo počenjali v odmoru po večerji, preden smo šli v kapele. Nekega večera je šel „ata“ Lesar nadzirat razposajene prvoletnike na kapitelj. Stopal je počasi po temnem hodniku, dolg in slok, kakor je bil. V temi po postavi in hoji čisto podoba našega tovariša Brankota. Tedaj se pripodi od nekod bogoslovec, skoči od zadaj nanj, se mu požene za vrat in trdo sklene roki. Misleč, da je Branko, se mu za glavo poredno smehlja. Toda koščeni

roki namišljenega Brankota trdo poprimajo za roki zahrbtnega napadalca in narejeni sklop se počasi premika proti luči. „Kdo ste božji, kaj?“ se zasliši glas izpod luči, ko namišljeni Branko izpusti in se zapiči s pogledom v napadalca, ki odskoči na tla. Nič ni utegnil odgovoriti, samo zasopel je in urnih krač izginil za vögлом. Odsopel je tudi Lesar, ko se je znebil težkega bremena, a dosegel je, kar je nameraval: vljudnega bogoslovca je bil prepoznal in to mu je bilo dosti. Da, zares, to pot se mu je posrečilo, in skoro da smo občudovali našega „ata“, ki je znal biti tako ganljivo originalen, izviren.

Izviren je znal biti naš „ata“ tudi v svojih izjavah, modrovanjih, naukih, pa tako, da nas je naravnost zaprepal. Ne spominjam se več posameznih cvetk z vrta njegove čudovite modrosti, vem pa za zgodnico, ki jo je doživel eden naših sošolcev. Imeli smo v svojih vrstah pridnega in tihega bogoslovca Faganela, ki je bil vedno bolehen in je še kot bogoslovec umrl za jetiko. Znano je, da so jetični ljudje zelo čustveni, sentimentalni, nagnjeni k melanholiji. Tak je bil tudi naš dobri Franci. Vdajal se je svojemu nastrojenju in rad zaigral kako prav žalostno na citre, ki jih je prinesel s seboj. Ker mu je ta njegovemu čustvu prilagujoca se zabava prijala, je gojil željo, da bi se na priljubljenem mu instrumentu kaj bolj izučil. Stopil je zato k ravnatelju Lesarju in ga prosil, da bi smel hoditi na posebne učne ure k priznanemu učitelju citer v mestu. Lesarja je prošnja osupnila, vendar je ni takoj odbil. Naročil je Faganelu, naj pride ponovno vprašat čez nekaj dni, ker se bo prej še posvetoval z „izvedenci in strokovnjaki“, kako naj ukrene. Čez nekaj dni se bogoslovec res oglasi, v veselem upanju, da bo njegova prošnja ugodno rešena. Toda Lesar ga je sprejel zelo neprijazno. „Vem, zakaj ste prišli, kaj. Zaradi takoimenovanih citer, kaj.“ In pokazal je s svojimi dolgimi prsti, kako se na citre brenka. „Takole vam bom povedal, kaj!“ je nadaljeval. „Posvetoval sem se z izvedenci in strokovnjaki, kaj, in vsi so z menoj vred enoglasno izjavili, da tako imenovane citre za duhovniško življenje niso prav nič potrebne,



kaj! Tako, kaj! Opravili ste, kej! Srečno!" Na fantov obraz se je razlila globoka žalost. Toda le za hip. Vstala je v njem ogorčena jeza, vse je zavrelo po njem. Vzkliknil je: „Bolj že, kakor vaša neumna hermenevtika!“ Lesarja je pogrelo. „Grozno, kaj!“ je zavpil in že rinil bogoslovca skozi vrata. „Kaj takega pa še ne, kaj. Srečno, kaj!“ je še pristavil in zaloputnila vrata. Faganel je odšel in molčal. Prav gotovo bi ne bili izvedeli za dogodek, če bi ga ne bil pripovedoval sam „ata“ pri mizi svojim kolegom od vodstva. Četrtoletniki, ki so sedeli v bližini, so nekaj ujeli na uho in potem pazno prisluškovali. Lesar je povedal zgodbo do konca in pristavil: „Táko! mi je zabrusil, kaj!“ Prezbiterji so se delali, kakor da niso nič slišali,

tem bolj pa so se muzali člani vodstva, ki so odločno besedo bogoslovca Faganela morda na tihem odobraval. Celo naš špiritual ni mogel zadušiti svojih mešanih občutkov in se je trudil, da bi jih budnemu ravnateljevemu očesu prikril. To se mu je sicer posrečilo, a v tem prizadevanju se mu je zagoltnilo, da se je Lesar ves prestrašen nenadoma dvignil in začel tolči špirituala po hrbtu. „Zaletelo se vam je, kaj!“ je pristavil, ko je nevarnost minila in je zopet sédel na svoje mesto. Po obednici kajpada vik in krik, ki pa se je še stopnjeval zunaj na hodniku, ko smo izvedeli, kaj, kako in zakaj je vse to bilo. Faganel je bil seveda junak dneva in smo ga na kapitulju dvignili na rame.

*(Se bo nadaljevalo)*

## Novice od povesod

### LETOŠNJI SREBRNOMAŠNIKI IZ LJUBLJANSKE ŠKOFIJE

Menda jih je sedem, če smo prav šteli. Eden, Stanko Jeglič, bivši profesor matematike v škofovih zavodih, ljubljčan, je že dolgo zaprt, zdaj na Igu (v Palmetovem gradu).

Vital Vodušek, tudi iz Ljubljane, deluje že dolgo v San Francisco v Kaliforniji (USA) kot župnik. V USA je tudi g. Jože Ferkulj, ki je bil doma župnik v Hotedršci.

Poleg njega sta še dva v begunstvu: Janez Hafner, iz Stare Loke, bivši župnik v Vranji peči, ki deluje med Slovenci v Grazu in skrbi za taborišče v Trofaiach. Za Slovence v Grazu ima vsako nedeljo slov. sv. mašo. Posebno vneto skrbi za karitativno pomoč starim in novim beguncem. Tone Dodič, iz Ljubljane, bivši župnik na Koprivniku, živi Bordigheri, na italijanski Rivieri (med San Remo in Ventimillio). Je hišni duhovnik pri šolskih bratih.

Doma sta praznovala srebrno mašo Martin Gorše, iz Višnje gore, in Jože Smolič, iz Dobrniča.

Vsem želimo še veliko let blagoslov-

ljenega in uspešnega duhovniškega delovanja.

### JUGOSLAVIJA

Prezvišeni škof Anton Vovk uživa med vernim ljudstvom velik ugled in ga zlasti zaradi njegove neustrašenosti zelo spoštujejo in ljubijo. Zelo radi ga srečajo na ljubljanskih ulicah, koder hodi vedno pokonci zravnani in ima za vsakega pripravljen prijazen nasmeh.

Ob vizitaciji po župnijah pripravijo škofu povesod lep sprejem. Vse se zgodi v cerkvi. Zunaj ni nobenega okrasja, nobenih sprejemov, v cerkvi pa vse najbolj slovesno in lepo. Za zvonjenje je treba prositi posebej dovoljenja in le za nekaj minut.

Cirilmetodijsko društvo v Sloveniji je prosilo vlado, da bi se natiskal molitvenik in so preventivno navedli na podlagi izraženih želja ljudi številko okrog pol milijona izvodov. Oblast je pristala na nekaj tisoč izvodov.

Baje so začeli že tiskati in šele potem so se duhovniki spomnili, da je treba za knjižico cerkveni imprimatur. Šli so od enega škofa do drugega, a je vsak odklonil imprimatur, češ skrb za izdajo molitvenikov spada pod škofovo kompe-



tenco, ne pa kakega društva. Kako bo z molitvenikom, se še ne ve.

**Vedno več prošenj** prihaja v Trst za veroučne knjige, spominske podobice za prvo obhajilo in mašne knjižice. Le kakšna malenkost pride do zaželjenega cilja. Zelo pogosto se dogaja, da prejemniku pokažejo pošiljko, a mu je ne izroče, niti ne vrnejo odpošiljateljju, ampak enostavno vržejo v koš. To je kulturna in poštna poštenost sedanjih jugosl. oblasti.

**Dovoljenje za procesije** dajejo zadnje čase ljudski odbori še kar blagohotno, tudi za vse procesije, ki so na programu tekom leta, samo takse so zelo visoke in v različnih krajih dokaj različne. Vse kaže, da nove oblasti rabijo denarja in posebno rade zaračunavajo cerkvenim ustanovam, saj je splošno znano, da so cerkve in župnišča, posebno še škofije tako obdavčene, da sploh ne zmorejo predpisane vsote. Tako začno potem oblasti z župnikom barantati, koliko bi zmogli plačati.

**Duhovniki morajo** zelo točno navesti dohodke od maš in stolnine radi odmere davkov. Ko so oblasti nekaterim dokazale, da je bil znesek prenizek, so spoznale vse podrobnosti o vplačanih mašah in stolninah, kar kaže na to, da so jim dali „ključ“ za ugotavljanje duhovniških dohodkov „vladni“ duhovniki.

**Da bi malo zabrisali** načrtno razlikovanje med duhovniki člani C. M., ki dobivajo plačo in med duhovniki „reakcionarji“, ki jim ta plača ne pritiče, oblasti tudi duhovnikom članov C. M. plačo tu in tam zmanjšajo ali ukinejo, češ da je le priložnostna podpora. Da jih pa za te krajcarje pred ljudmi ponižujejo, zlasti na deželi, prinaša poštar položnico in ljudem oznanja, koliko plačo dobi gospod.

**Cirilmetodarji** uživajo še druge ugodnosti: imajo pravico do socialnega zavarovanja za primer bolezn, starosti ali nesposobnosti. Pri davkih jim je marsikaj spregledanega in jim oblast rada izstavlja razna dovoljenja, n. pr. potni list in nabirke v cerkvi.

**Vodstvo C. M.** je sestavljeno tako: župnik Medvešček je predsednik, tajnik je katehet Janko Žagar pl. Sanaval. Ostali člani odbora so: dr. Leopold Ed-

gar, prior v Pleterjah, dr. Močnik, profesor na teološki fakulteti, dr. Miklavčič in še osem drugih duhovnikov.

**Cirilmetodisko društvo** praznuje letos 5-letnico obstoja. Na februarski seji so ugotovili: Med ljudstvom se čuti velika potreba po molitveniku in katekizmu. „Od svoje strani bomo storili vse, da bi bilo mogoče letošnji knjižni program uresničiti.“ — „Sklep drugega občnega zbora o pospeševanju liturgičnega gibanja s posebnim mesečnikom tudi še ni popolnoma uresničen.“ Konec februarja je delegacija CMD obiskala slovenske ordinarije in jim razložila svoje društveno delovanje in program. — Sedaj so izdali matične liste za vodenje cerkvenih matric po določbah poslovnega odbora jugoslovanskih škofov v Zagrebu. V tisku je tudi intencijska knjiga.

**Cirilmetodjci** so ustanovili Zadrugo katoliških župnikov LRS, ki ima namen preskrbovanje župnij z najnimi liturgičnimi potrebščinami. Iz poročila o 4. letnem občnem zboru vidimo, da ima zadruga 402 člana. 13 je bilo izključenih, 10 jih je izstopilo, 41 pa doslej umrlo. 53 članov še ni plačalo povišanih deležev. Oskrbujejo tudi hrvaške duhovnike. — Lani so izdali stenski kolar v 50.000 izvodih. Sedaj so razširili zadrugo na vso Jugoslavijo. Novi predsednik je isti kot doslej, ptujski prošt Ivan Greif, blagajnik Miloš Čarf, v nadzornem odboru je Janko Rojht, v upravnem France Šmon. Letos bo vsak zadrुžnik, ki ima v celoti svoj delež plačan, dobil zastonj po en kolar. Drugi duhovniki bodo morali kolarje seveda plačati.

**Cirilmetodijsko društvo** katoliških duhovnikov LRS izdaja „Novo pot“. (Uredništvo: Cankarjeva 14, Ljubljana). Letos je izšla aprila in junija.

Štev. 1|3. (108 strani) vsebuje vrstomisli St. Cajnkarja pod naslovom „Od človeka do kristjana“ („Danes ni več tako, kakor je bilo nekoč, ko je veljala vera za skupno last vseh. Marsikaj je lahko nudila navada, ki je nadomestila dokaze in lepe vzglede. Takrat je bila osebna odgovornost krščanskega človeka manjša kakor danes“). — J. Janžekovič opisuje bralcem vsebino francoskega



zbornika „Essai sur Dieu, l'homme et univers“, ki rešuje vprašanja, ki se stavljajo francoskim katoliškim apologetom. Iz njega naj bi se učili tudi slov. katoličani pri svojem apologetičnem delu, v kolikor seveda razmere niso drugačne. — P. Roman Tominec podaja študijo o moderni sakralni umetnosti v Švici, kateri je priloženih 22 fotografij. — Kolenc Franc popisuje svojo avdienco pri Szombathelskem škofu za časa madžarske okupacije Prekmurja. — Ostalo gradivo je manj pomembno ali po svoje gledano.

Štev. 4/6. (85 str.) po uvodnih čestitkah predsedniku Titu izraža upanje, da bodo graditelji nove Jugoslavije radi priznali krščanskim idejam važno vlogo pri oblikovanju prave humanistične miselnosti in resničnih temeljev sleherne kulture. — J. Janžekovič objavlja svoj govor s Tomajevske proslave Cirilskega društva ljubljanskih bogoslovcev „Sv. Tomaž, borec za napredek“. Začenja: „Malo pred smrtjo nam je naš nepozabni škof Jeglič govoril o velikem času, ki v njem živimo.“ Zaključuje: „Sv. Tomaž je v odločilni zgodovinski dobi gledal naprej, ne nazaj. V tem je njegova veličina.“ — Dr. Vinko Močnik razpravlja o „Svobodi vesti“. Med drugim omenja, kako pravno sedanje država priznava svobodo bogočastja in kako ga omejuje. — Sledi prevod Schneiderjevega prizora iz časa nasilnih osvajačev (Las Casas pred Karlom V.). — Ostalo je literarno oz. narodno-obrambno. Zaključuje stran posvečena novim za današnjega slovenskega duhovnika zanimivim knjigam v francoskem ali nemškem jeziku.

CMD objavlja tudi Odprto pismo goriskemu „Kat. glasu“ zaradi nekaterih člankov o preganjanju vere v Jugoslaviji. Podpisali so ga gg. Matija Medvešek, Janko Žagar in Jože Šavara kot odborniki. Končujejo takole: „Močno se nam dozdeva, da je člankoma... kumovala naša duhovniška emigracija, natančno razmeščena v isti številki KG po širnem svetu in šesteta (705 duhovnikov). Če boste njo poslušali, se bomo slabo razumeli. Njen pogled na domovino je skrivljen. Zapustili so jo in zdaj bi radi za vsako ceno opravičili svoj ko-

rak, domovini pa pripisali vsako zlo. Razumemo jih: težko jim je priznati, da so bili podobni (mnogi brez potrebe) najemniku, ki vidi volka priti in zbeži. Najemnik zbeži, ker je najemnik, ne pastir in ga za ovce ni skrb (preveč pa zase). Žal pa svoje krivde ne bodo izmili s tem, da jo nepravilno nakladajo drugim, v našem primeru CMD. Emigranti bi radi sebi in svetu dokazali, da so pastirji, ki so ostali v domovini pri ovcah, sami pričeli tuliti z volkovi in daviti ovce. K sreči to ni resnica. Kar verjemite, da smo zato ostali pri svojih, da jih hranimo in vodimo h Kristusu, v čigar imenu pasemo pod vodstvom višjih pastirjev, ki jih je On določil.“

„Tam v Z. je gospod tudi v CM društvu. Je dober duhovnik in goreč. Samo to pa ne gre, da bi po pridigi dejal, kot sem ga sam slišal: „Sedaj pa, predragi v Gospodu, gremo vsi na volišče izpolniti svojo dolžnost.“ Naj se za volitve ne briga, ko gre vsak težko nanje.“ Izjava družinskega očeta slovenskemu izseljencu, ki je bil tam na obisku.

Število bogoslovcev za vse tri slovenske škofije v vseh štirih letnikih je 65, torej približno 15 bogoslovcev v vsakem letniku. Ker je bogoslovna fakulteta dejansko v rokah članov Cirimetodijskega društva, država zadnje čase gmotno pomaga semenišču.

Bogoslovci so februarja imeli v semeniški dvorani v Ljubljani Prešernovo proslavo. Med gosti sta bila ljubljanski pomožni škof mons. Anton Vovk in prodekan teološki fakultete dr. Vilko Fajdiga. O Prešernu je govoril po ljudskih spominih ljudi na Breznicah pisatelj Finžgar. Ob koncu je bogoslovski zbor zapel Prešernovo „Slovo od mladosti“, ko jo je leta 1950 uglasbil župnik Matija Tomc.

Dr. Ivan Jančič, župnik v Šempetru v Savinjski dolini je bil kaznovan z globo 40.000 din, ker ni prijavil oblastem, kar so mu ljudje podarili v naturalijah. Ocenili so, da je vrednost teh dohodkov znesla 112.000 din za celo leto.

Župnija Cerklje na Gorenjskem slavi letos 800-letnico obstoja.

Misijonar France Jereb, ki je moral lani zapustiti Kitajsko, je obiskal tudi domače kraje. Za „Družino“ je popisal



nekaj spominov in vtisov z 20-letnega dela na Kitajskem.

G. prošt Matija Munda iz Dravograda, škofijski arhivar Franjo Hrastelj iz Maribora, župnik Tone Piščanec iz Katinare in prof. Rafko Premrl iz Gorice so obiskali svojega nekdanjega darhauskega tovariša g. Ačima Pilata, ki je slavil zlato mašo v Veprincu nad Opatico v Istri.

Franc Saleški Finžgar, biseromašnik, je dopolnil letos 84 let.

„Zaradi okvare tiskarskega stroja in preobremenjenosti tiskarne bo list „Družina“ (tako piše v 13. številki) do nadaljnjega izhajal samo enkrat na mesec. Zato do nadaljnjega ne sprejemamo novih naročil.“

V Gabršeh blizu Črnomlja so sezidali kapelico na čast Lurške Matere božje. Kapelico na trgu v Črnomlju pa so oblasti podrle. Župnika Žabkarja so hodili toliko časa spraševati, ali jo smejo podrleti, da je bil nazadnje primoran reči: „Kaj me hodite spraševati, jaz ne odločam o tem.“ Predno so kapelico podrli, je mogel odnesti kip Matere božje v cerkev. Na tistem prostoru pa so zgradili javno stranišče.

Kje je kdo? — V Predloki pri Sežani je župni upravitelj Jože Kocjan, na Jezerskem pri Kranju je Joža Vovk, v Novakih pri Cerknem je Marjan Kožlin, župnik na Breznu ob Dravi je Ivan Mak, vikar namestnik v Besnici pri Kranju pa Ivan Pavlin.

Župnije okrog Novega mesta vodijo sledeči sobratje: Kostanjevica — France Lokar, št. Jernej — Lojze Fister, Bela Cerkev — Jože Strah, št. Peter — Franc Pahulje, Brusnice — p. Ferdinand Stadler, kartuzijan, Stopiče — Jože Kvas, Šmihel pri Novem mestu — Ambrožič, Prečna — Grčar, Mirna peč — Janez Kmet, Trebnje — Janko Kastelic.

V Sodražici je za župnega upravitelja Stanko Mehle.

V samostanu Pleterje je sedaj samo šest patrov in 12 služabnikov laikov. Redovniki Francozi in Nemci so šli v Italijo. Prijor je p. Jože Leopold Edgar.

V Rajhenburgu (Brestanici) je slavil 4. julija svojo zlato mašo g. kanonik Josip Tratnik, biv. dolgoletni tam, župnik.

## KOROŠKA

V Bistrici na Zilji je slavil julija 25-letnico mašništva g. Anton Kuchling, tamkajšnji župnik.

V Salzburgu je bil posvečen v mašnika g. Franc Potočnik. Novo mašo je pel doma v Svečah v Rožu.

Od 4.—7. maja so imeli koroški in štajerski duhovniki tečaj KAL (JOC), katoliške delavske mladine, pri lazaristih v Gradcu. Udeležilo se ga je tudi 5 slovenskih duhovnikov. Govoril je tudi kanonik Cardijn. Njegova beseda je bila očetovska in prepričevalna, da je mogel vsakega navdušiti. Vrste delavske mladine lepo organsko rastejo.

Zdravja sta morala iskati, tinjski prošt mil. g. Anton Benetek v sanatoriju v Celovcu, glinjski župnik č. g. Jožef Dobernik pa v splošni bolnišnici. Moli-mo, da bi se jima zdravje zopet utrdilo! Delavcev v Gospodovem vinogradu na slovenskem Koroškem zelo manjka.

Slovenski bogoslovci v celovškem semenišču imajo svoje društvo „Akademija slovenskih bogoslovcev“. V svojih semeniških letih je bil predsednik Akademije sedanji ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman. Tudi pozneje kot prefekt ji je stal vedno ob strani. Imajo tedensko sestanke, vsak teden pevsko vajo in slovensko uro, kjer se uče slovnic in seznanjajo s slovenskim slovstvom. Izdajajo tudi svoj list „Bratoljub“. Zadnja leta je za Akademijo skrbel zlasti g. Janko Polanc, sedanji urednik „Nedelje“ in „Otroka božjega“.

Luč iz Lurda so po vseh župnijah slovenske Koroške z navdušenjem sprejeli. Udeležba ob sprejema in ob večerni pobožnosti povsod zelo velika. Ponekod so imeli večerno mašo. Luč je iz kraja v kraj nosila mladina in je bila vsa navdušena. Ob poteh in cestah so jo ljudje kleče pozdravljali, kakor da bi šla mimo procesija s Najsvetejšim. V cerkvah so vsi prižgali sveče in zanesli luč po vaseh in domovih. Kjer je podružnica, so jo najprej zanesli tja in od tam na domove. Pri vseh teh slovesnostih je bilo navzočih okrog 10.000 odraslih in 4.500 otrok. Iz nekaterih župnij še niso dospela poročila. Tudi Slovenci v Celovcu so sprejeli luč ob precejšnji udeležbi in



jo ponesli domov. V stolnici je gorela luč do konca maja. V Celovcu smo imeli tudi slovenske šmarnice, ki so izvrstno izpadle. Obisk je bil nepričakovano velik.

## GORICA

Slovenski duhovniki v Italiji smo ustanovili svojo Duhovniško zvezo Srca Jezusovega. Seveda s pristankom našega ordinarija, ki ima namen tesneje povezati duhovnike med seboj in s Cerkvijo. Imamo toliko problemov, svojih lastnih problemov, ki jih moremo le sami reševati. Prav to nas je prisililo, da smo se povezali.

Naša škofija, odkar jo je razdelila meja, se je zelo zmanjšala. Nekdanje centralno semenišče, iz katerega so izšli Mähnič, Sedej, Srebrnič itd. je izginilo. Nekdanje malo semenišče s svojo mogočno stavbo, nekaj sto metrov od državne meje, je postalo sedaj nadškofijsko semenišče z gimnazijo in bogoslovjem. Naraščaja je zelo malo. Slovenci nimamo trenutno nobenega bogoslovca in le par gimnazijcev v nižjih razredih. Problem duhovniškega naraščaja je zelo pereč. Načrte za bodočnost že imamo in upamo, da jih bomo s prihodnjim šolskim letom vsaj deloma uresničili.

Duhovniki vodimo tukaj dva zavoda: Sirotišče Sv. Družine za naše sirote, ki jih imajo v oskrbi šolske sestre in Alojzijevišče, zavod za srednješolce. Prav iz srca smo hvaležni našim prednikom-duhovnikom, ki so te zavode ustanovili, da ima mladina domove, kjer se vzgaja v krščanskem duhu.

V Črnem vrhu nad Idrijo, v Jugoslaviji, je bila 9. maja nova maša. Daroval jo je g. Gašper Rudolf, iz vzorne krščanske Rudolfove družine v Lomeh. V cerkvi na novomašnikovem domu je bilo res veliko slavje in se je od blizu in daleč zbralo ogromno ljudi. Duhovnikov in bogoslovcev je bilo nad 30. Ljudje vedno bolj razumejo, kaj jim pomeni duhovnik. Vse je potekalo v miru.

Apostolski administrator goriške nadškofije mons. dr. Mihael Toroš je slavil 70-letnico. Rojen je v goriških Brdih v Medani. Doktoriral je leta 1921 na Gregoriani. Danes sta mu pri srcu zlati obstoj malega semenišča v Vipavi in list „Družina“.

Župnik Ivan Štolfa, doma iz Volčjega grada pri Kamnu, je pel na Vogerskem, kjer je župnik, letos v avgustu zlato mašo. Dopoldne je pridigal g. Filipič, popoldne pa g. S. Vrtovec.

Zlato mašo je praznoval v Gor. Brdih tudi g. župnik Lenardič.

V Srpenci pri Bovcu je 8. avgusta daroval prvo sv. daritev g. Vlado Rutar.

Tudi letos je bil v Ravnih pri Cerknem na počitnicah Branko Dorčič iz Skoplja v Macedoniji.

V začetku avgusta je zbežal v Italijo salezijanec Ignacij Kreslin, Prekmurec po rodu in je bil posvečen v Kolumbiji, odkoder se je vrnil v Jugoslavijo 1950 in služboval v Trzinu na Gorenjskem. Letos bi moral k vojakom.

V Gočah na Vipavskem je praznoval zlato mašo župnik Alojzij Kralj. Doma je iz Višnje gore na Dolenjskem in župnikuje v Gočah že od leta 1908.

Prelepa Bazilika na Sveti gori pri Gorici zaradi vremenskih nezdod močno razpada. Naprošajo se darovi za najnujnejša popravila. V baziliki je ob nedeljah služba božja ob 7 in 10, ob delavnikih pa od 6,30.

Po 21 letih je prišel obiskat domovino g. Franc Marcola, salezijanec v Nikaragui, Srednja Amerika. Doma je v Breginju pri Kobaridu. Leta 1934 je odšel preko morja in je pel novo mašo leta 1944 v San Salvadorju. V domači cerkvi je govoril rojakom letos na Veliko noč. Ostal je doma en mesec.

## BENEČIJA

Štirideset let mašništva praznujejo letos kar trije sobratje: g. Peter Črnoja iz Bijače, g. Anton Cuffolo, župnik v Lazah in g. Peter Hvalica pri Mariji Tolalnici v Dolenjem Barnasu. Našim odličnim sobratom videmske škofije pristrčno čestitamo.

## TRST

V okviru marijanskega leta se je v naši škofiji več mesecev pripravljalo evharistično-marijansko slavje (g. škof je utemeljil, zakaj „slavje“ in ne „kongres“; zamišljeno je bilo bolj v skromni obliki, ker v Trstu pripraviti močno in v srca segajočo manifestacijo z verskim programom, ni tako lahka stvar, smo



preveč zaviti v materialistično ozračje).

Ustanovljen je bil glavni škofijski odbor s sedmimi pododbori, od katerih, razen v finančnega, je bil pritegnjen tudi po en slovenski zastopnik. Vsi ti odbori so, sodeč po sejah, malo delovali. Z odobritvijo g. škofa smo slovenski duhovniki osnovali svoj odbor za proslavo marijanskega leta pod vodstvom kanonika g. Kramariča. Pod vodstvom tega odbora smo pripravili in izvedli v vseh župnijah, kjer se vrši za slovenske vernike redna nedeljska služba božja, v mestu v 9 cerkvah in v okoliških, skoro čisto slovenskih župnijah „Marijine dneve“. Po večini so se v vseh župnijah vršili govori zjutraj in zvečer in obravnavali vprašanja v zvezi z Marijinim brezmadežnim spočetjem, Evharištijo in ostalih osnovnih resnic, iz katerih naj raste verska prenova ljudi. Na žalost nismo mogli dobiti slovenskih pridigarjev, razen p. dr. Mekinde Odila iz Rima, ter g. Vidmarja in p. Fidelisa iz Gorice. Tako je padlo prav v času, ko je po župnijah že tako veliko dela s pripravami za prvo obhajilo, na nas domače duhovnike veliko dela radj misijonov, pri katerih smo drug drugemu pomagali.

Italijani so iz notranjosti republike povabili razne famozne pridigarje, ki so se pa tu in tam brez potrebe zapletli tudi v politično vprašanje v zvezi s Trstom, katerega najbrže radi sedemletnega „reševanja“ proti že rešeni mirovni pogodbi iz leta 1947 poznajo po vsem svetu, še bolj pa Korejo in Indokino.

Ko so bile duhovne obnove po župnijah, uspele so srednje dobro, končane, so se vršile v Trstu v štirih cerkvah nekatere zaključne škofijske pobožnosti, kjer so nastopali po škofovi želji najboljši govorniki. Slovenci smo imeli te zaključne večere v kapucinski cerkvi na Montuci od 28. maja do 2. junija, kjer nam je mentor slovenskih duhovnikov mons. dr. Jakob Ukmar v kremenitih besedah odkrival na izviren način vlogo Cerkve pri verovanju tako glede sv. Evharištije kot glede dogem o Marijini veličini. Pretresljivo je rotil ob zaključku Slovence, naj se ne dajo begati od sovražnikov, ki skušajo trgati vernike od duhovnikov, duhovnike od škofov in škofo od sv. očeta, marveč naj se sinov-

sko oklepajo sv. Cerkev s papežem, kajti le tako smo s Kristusom povezani, ki edini je posrednik med Bogom in ljudmi.

V dnes 3., 4., 5. junija so se vršile še posebne pobožnosti: obnovev krstne obljube v zvezi s krstom dveh otrok, slovesna adoracija Najsvetejšega in noč na maša s petjem množice. Radi slabega vremena se je krst in obnovev krstne obljube vršilo na prostem, adoracija in maša pa sta se morala vršiti v cerkvi.

Za binškotni praznik je bila določena osrednja zaključna manifestacija na največjem tržaškem trgu pred mestno hišo. Žal je vreme procesijo, pri kateri je sodelovalo kar sedem godb, in zaključno poklonitev stanov pred Marijinim kipom, zunanji uspeh skoraj v celoti podrl. Ves čas je namreč po malem deževalo in zato tudi škof ni imel napovedanega govora. Spregovoril je le nekaj vzpodbudnih besed o zvestobi do Marije in pri tem tudi pohvalil Slovence, ki so z veliko vestnostjo izvedli Marijine dneve. Slovenske organizacije pri tej zaključni manifestaciji niso sodelovale, ker bi njihovo petje in slovenska molitev italijanske prenapeteže najbrž „izzivala“.

Č. g. Jože Križman, Prosek, obhaja letos zlato mašo. Častitamo in na mnoga leta!

## RIM

P. Karel Truhlar SJ, profesor ascetike in mistike na gregorijanski univerzi, se je čez poletje mudil v Louvainu, Belgija, kjer je pripravljval svoja predavanja za prihodnje šolsko leto.

„*D'Osservatore Romano*“ poroča dne 29. aprila 1954, da je na Papeškem zavodu za cerkveno glazbo (Pontif. Istituto di Musica Sacra) ta dan javno branil svojo doktorsko dizertacijo p. Franc Ačko OFM. Teza nosi naslov: *Vita ed opere del P. Hugolino Sattner OFM nella storia della musica slovena (življenje in delo p. Hug. Sattnerja v zgodovini slovenske glazbe)*.

## AVSTRIJA

G. Puhar Pavel se je preselil iz Tirolske v Linz, kjer je nastopil službo, kaplana pri usmiljenih bratih. Tam je tudi že dalj časa p. Fl. Ramsak SJ.



## BELGIJA

G. Tone Ilc, ki je doslej kaplanoval na valonski delavski fari, je postal dušni pastir med Rusi v Belgiji.

## FRANCIJA

G. Nace Čretnik (Pariz) je prejel dekret konz. kongregacije za direktorja vseh jugoslovanskih izseljeniških duhovnikov v Franciji. Čestitamo!

## KANADA

Rev. Mirko Renner je postal „Master of Arts“. S tem si je pridobil akademski naslov. Za tezo je vzel snov iz najnovejše nemške literature. Čestitamo!

## U. S. A.

Grozdetov življenjepis je v francoski prireditvi pripravljen za tisk. Cenzor rokopisa je poslal takole poročilo: „Življenje Alojzija Grozdeta je zelo lepo in izredno bogato z nauki za današnjega človeka. Nas, zapadne kristjane, ki razmeroma še uživamo mir, to življenje opominja, da prav v tem trenutku tisoči bratov trpijo in umirajo za Kristusa. Zlasti za mladeniče bo opis tega življenja koristen: čisto konkreten zgled jim pokaže, da, ako hoče kdo postati svetnik, ni nujno, da mu že izza zibeli ožarja glavno svetniški osvit, niti da je brez skušnjav ni težav; dovolj je, da se preda z vso možno velikodušnostjo delovanju milosti, da ga preobrazi. Prepričan sem, da bo marsikateri borec v Katoliški akciji zrl v Lojzetu živ vzor svojega apostolskega življenja ter bo čutil željo posnemati ga.“ — Nekdo drugi, ki je življenjepis tudi prebral, je izjavil, da ga je tako ganilo in navdušilo, da se je takoj začel priporočati Lojzetu v molitvi. — Prevzvišeni škof dr. Rožman dodaja temu poročilo: „Ali za nas Slovence res velja: Nemo propheta in patria?“

## ČILE

Dušni pastir slovenskih izseljencev v Santiagu de Chile, g. dr. Anton Trdan, je bil imenovan za člana cerkvenega sodišča in za prosinodalnega eksaminatorja škofije Rancagua, kjer deluje že šesto leto.

Bivši kitajski misijonar g. Andrej Prebil je obolel na pljučih in se sedaj pridno zdravi.

Salezijanec g. Maroša je na lastno željo odšel v Punta Arenas, kjer je že preje deloval 18 let. V Santiago je v kratkem času veliko storil za slovensko kolonijo zlasti kot vodja pevskega zbora. Na njegovo pobudo se je uvedla mesečna služba božja za Slovence.

Lazarista gg. Mejač in Zrnc sta opustila župnijo v Punta Arenas. G. Mejač je ostal v mestu kot kaplan slovenskih usmiljenk. G. Zrnc pa je postal profesor na kmetijski šoli, ki jo vodijo lazaristi v Granaderos blizu Rancagua.

Število pripadnikov raznih evangelijskih sekt je v Čilu naraslo od 100.000 v letu 1941 skoraj na en milijon.

Radikalna stranka se spet zavzema za uzakonjenje razporoke.

## ARGENTINA

V zadnji številki so v članku „Naše semenišče v Adrogué“ nehote izpadla imena teologov in filozofov. Teologi so po študijski starosti tile: Himelreich, Martelanc, Mavrič, Rant, Prijatelj in Skvarča; filozofi pa: Langus, Borštnar, Grom in Pintarič.

Sobratu Tonetu Oreharju je doma na Gorenjskem umrla mama. Sobratu dr. Lojzetu Kukavici pa oče v Buenos Airesu. Obema iskreno sožalje!

18. junija so v družbi desetih sobratov obhajali desetletnico mašniškega posvečenja dr. Mirko Gogala, Jože Jurak in France Jakop. Mankal je Pavle Golia. Zaradi velike oddaljenosti od Buenos Airesa ni mogel priti.

Študijski dan. — Tudi letos smo se slovenski duhovniki na zadnjo sredo v avgustu zbrali v Buenos Airesu na svoje letno zborovanje. Posvečeno je bilo srebrnemu škofovskemu jubileju prevzvišenega škofa dr. Gregorija Rožmana. Bili smo skupaj od pol desetih dopoldne do pol štirih popoldne. Program zborovanja: 1. Pridi sv. Duh; 2. Uvodne besede direktorja slovenskih dušnih pastirjev v Argentini Toneta Oreharja, 3. Meditacija: Maria — Virgo — Sacerdos (sem. spir. dr. Filip Žakelj); po okrožnici „Sacra Virginitas“; 4. Prvi referat: Naši izobraženci (univ. prof. dr. Ignacij Lenček); koreferat jezuit p. Ivan Caserman; 5. odmor in malica; 6. Drugi



referat: Naš mladinski problem (vice-direktor Jože Jurak); koreferat salezijanec Janko Mernik; 7. Litanijske M. B. in posvetitev slovenskih duhovnikov Marijinemu brezmadežnemu Srcu; 8. Kosilo. Po vsakem referatu je bil zelo živahen razgovor. Narejenih je bilo več sklepov, kako naj bi različne probleme med letom podrobneje študirali in reševali. — Zborovanja so se udeležili sledeči slovenski duhovniki v Argentini: Albin Avguštin, dr. Ivan Ahčin, Tone Dejak, Vinko Flek, Franc Glavač, dr. Mirko Gogala, Jože Guštin, Janez Hladnik, Jože Horn, Franc Jakop, Janez Jeretina CM, Andrej Jerman CM, Jože Jurak, Matija Lamovšek, Lojze Legan, Lado Lenček CM, dr. Ign. Lenček, Janez Kalan, Stanko Kavalarič, Janez Klemenčič, Franc Kolenc, Jože Košiček, Alojzij Košmerlj, dr. Lojze Kukovica, Bogdan Makovec, Gregor Mali, Janez Markič, Janko Mernik SDB, Tone Orehar, Janez Petek CM, Franc Reberšček CM, Jože Rot, Branko Rozman, Tone Smolič, Anton Stanovnik, Lojze Starc, Stanko Škerbec, Karel Škulj, Tone Škulj, Stefan Tonkli, Vladimir Zmet, dr. Filip Žakelj.

**Premestitve.** — Jože Horn, do sedaj kaplan v Ciudadeli, je odšel v Mendoza, da se tam posveti dušnemu pastirstvu med našimi naseljenci. — Albin Avguštin, ki je nad pet let služboval kot kaplan v Floridi in je veliko skrbel za tamkajšnje Slovence, je prestavljen na župnijo San Ponciano v Eva Perón. — Štefan Novak je šel iz Adrogué za kaplana v Dolores, kjer sta skupaj z Jožetom Škerbecom. — Mesto hišnega kaplana pri sestrah v Necochea je dobil A. Žagar.

## INTENCIJE

Sledeči sobratje so se do sedaj (22. septembra) odločili poravnati naročnino z mašnjimi štipendiji. Za vse so že določene po tri intencije in jih morejo opraviti. Vsak pa naj čimprej sporoči, da je dolžnost maševanja prevzel!

**Argentina:** Grčman Tone, Lovše Janez, Markič Janez, Novak France (San Luis), šuštar Jože, Zupančič Lojze, Žagar Anton.

**Austrija:** Barbič Mihael, Boštjančič Jožef, dr. Blüml Rudolf, Brumnik Franc,

prošt Benetek Anton, Cvetko Anton, Čebulj Avgust, Česen Dušan, Demšar Anton, Dovč Janez, Fatur Jakob, p. Grebenc Placid, Goršek Anton, Hafner Janez, dr. Hornböck Janko, Hutter Alojzij, dr. Lavrenčič Nace, Laura Mihael, dr. Lučovnik Janez, Luskar Alojzij, Kanauf Pavel, Karicelj Andrej, dr. Klinar Tomaž, Krištof Franc, Kuchling Anton, p. dr. Kurent Tomaž, Messner Štefan, dr. Mihelčič Franc, Millonig Filip, Murj Jože, Nagele Matej, Oizinger Lukas, Pelan Jože, Picej Jože, Pipp Vilko, Polanc Janez, Posch Franc, Puhar Polde, Ropas Rudolf, Rupnik Ivan, Srienec Kristo, Sukič Ivan, šafran Rudi, dr. Segula Franc, škofic Jakob, štih Franc (Jože), štrekelj Jakob, p. Švarc Alberik, prošt Trabezinger Lenart, Turk Ciril, Učakar Franc, Ulbing Tomaž, Valjavec Janko, Vilfan Janez Vrhnjak Jože, Wörfel Blaž, Zaletel Vinko, dr. Zamjen Srečko, prošt Zechner Aleš, Zupan Ignacij.

**Čile:** Ceglar Ludvik, Fekonja Franc, Kunič Jože, Kupljenik Franc, Mejač Jože, Mohar Janez, Okoren Franc, Pokorn Drago, dr. Trdan Tone, Zrnc Anton.

**Braziltja:** Habjan Janez, Ilc Lojze, Pristov Viktor, Valant Leopold, Vidmar Tone, Zver Lojze.

**Gorica:** Breclj Bogomil, Butkovič Drago, Cotic Hilarij, Eržen Ivan, Gerbec Anton, dr. Humar Mirko, mons. Gregorec Srečko, Jericijo Stanko, dr. Klinec Rudolf, mons. Novak Alojzij (6 intencij), Kretič Ivan, mons. dr. Močnik Franc, Primožič Anton, Pontar Stanko, Reja Karel, Stanič Stanko, špacapan Bernard, Zorn Mirko.

**Trst:** Bogatec Rudi, Brezovšek Ivan, Gabrovšek Andrej, dr. Gracar Jože, Jakomin Dušan, Jamnik Jože, Janežič Stanko, Kosmač Angel, mons. Kramarič Ivan, Ličen Lojze, Malalan Franc, Miklavc Albert, mons. Omerza Ivan, dr. Prešeren Jože, Resen Anton, Rozman Lojze, Silvani Metod, Škerlj Alojzij, šorli Peter, dr. Turenšek Metod, mons. dr. Ukmar Jakob, dr. Vrečar Ivan, Zlobec Franc, Zorko Stanko, Zupančič Lojze, Žerjal Stanko, živič Marijan.

**Drugod po svetu:** Doktorič David



## KNJIGE

„Omnes Unum“ naj bi bil naš teološko-pastoralen, informativen list, v stilu nekakšnega „Klerusblatta“, ki izhaja v Salzburgu, ali drugih podobnih duhovniških listov. Informiral naj bi nas o vprašanih, ki zadevajo naše delo in življenje. List bo moral imeti tudi rubriko o knjigah, kakor jo imajo vsi taki listi. Posameznik na more vsega zasledovati in prebirati, kar izide. Kako prav pridejo kratke ocene in opozorila o dobrih knjigah! Ker Slovenci ne moremo izdajati teoloških, pastoralnih in ascetičnih del v toliki meri, kakor jih veliki narodi, zato se moramo ozirati po tuji literaturi. Pobude in nove metode so nam vedno potrebne. Naj mi bo dovoljeno omeniti nekaj zelo dobrih duhovniško-ascetičnih del, ki so izšla v zadnjih letih.

Leta 1949 so izšla pisma Giovanni Papinija v nemški prestavi: „Papst Cölestin VI. Briefe an die Menschen“. Papini je znan italijanski pisatelj. Napisal je znanó „Storia di Christo“. V zadnji knjigi „Il diavolo“ je zašel, ker noče priznati večnosti pekla. V omenjeni knjigi se papež Celestin VI., ki ni nikdar živel, v osemnajstih pismih obrača na različna stanove in jim z ostro, večsih naravnost jedko, besedo očita napake, grehe in slabosti, ki so poleg drugega krive sedanjih težkih razmer na svetu. Duhovnikom naravnost bere levite. Njegova ostrost dosega višek v besedah, da so srca mnogih duhovnikov danes „pol vata, pol kamen“. Innsbrunški škof Rusch je ukazal svojim duhovnikom razpravljati o knjigi in temi, ki jo Papini obravnava, na duhovniški konferenci

---

(Uruguay), Flis Jože (Španija), Jan Ivan (Paraguay), Kokel Franc (Belgija), Kunstelj Ignacij (Anglija), Malovrh Franc (Španija), Ocepek Martin (Tunis), Palčič Milan (Ecuador), Perčič Mihael (Španija), Reven Zdravko (Belgija), Šeškar Franc (Nemčija), Špendal Janez (Italija), Šušteršič Venceslav (Bolivija), Zupan Janez (Bolivija), mons. Zupančič Valentin (Francija), Žakelj Vinko (Belgija).

Škof dr. Pavel Rusch je leta 1949 izdal knjigo: „Das Wachstum im Geiste“, s podnaslovom: Duhovnikom v premišljevanje. V poglavjih iz sv. pisma, misala in življenja nam pisatelj na izvirni način nudi tvarino za premišljevanje. Duhovnik naj premišljuje, pa tudi kritično sam sebe presoja in vzgaja, kar je še poseben namen knjige. Na sodobnih zgledih pisatelj praktično pokaže, kakšni naj bi bili. Nekatera mesta v knjigi so zelo globoka in resnično zgrabijo. Predelena knjiga more biti v pravo dušno korist.

Univerzitetni profesor za pastoralko na Dunaju, dr. Michael Pfliegler je izdal leta 1953 eno najboljših sodobnih knjig o duhovniški osebnosti: „Priesterliche Existenz“. Knjiga ni pisana v stilu nekdanje idealizirajoče literature, ki je le kazala na zvišenost duhovniškega poklica. Pisatelj hoče nakazati borbo med idealom in konkretnim duhovnikom z vsemi težavami lastnega jaza, okolja in razmer, to je: duhovniško eksistencialnost. Iz te eksistencialne borbe sledo zaradi pisanosti življenja in osebnega razpoloženja različni duhovniški tipi. Pisatelj je eden prvih, ki je skušal orisati duhovnika, človeka in svetnika, od te strani in podati nekaj duhovniške tipologije. Knjiga je nekaj posebnega; je silno zanimiva; globoka in vredna, da bi jo vsakdo prebral.

Abbé Gaston Courtois je izdal v štiri zvezkih, začeni leta 1947, svoje meditacije za duhovnike, pod naslovom: „Face au Seigneur“. So to dolge meditacije, ki jih je imel na duhovniških rekolekcijah. Imajo tole obliko: Meditacija; Pogovor z Bogom (Colloque); Spraševanje vesti z ozirom na predelano meditacijo; Duhovno branje, ki ima zvezo z meditacijo; Razpravljanje o podobnih temah (podani so samo naslovi); Molitev in Duhovna misel. Vse te točke tvorijo eno samo celoto. Vsebina je zelo praktična in živa. Govori o maši, molku, brevirju, ponižnosti, čistosti, Mariji itd. Da so meditacije zelo dobre med drugim tudi to izpričuje, da so že predstavljene v nemščino. Knjiga nam more zelo pomagati pri naših rekolekcijah in vsakdanji meditaciji. M. K.



## SLOVENSKI DUHOVNICI V ZAMEJSTVU

S tem začenjamo priobčevati naslove slovenskih duhovnikov v zamejstvu. Vse sobrate lepo prosimo, da imena in naslove dobro pregledate in nas na napake takoj opozorite. Ker so imena napisana po abecednem redu, bo lahko ugotoviti ali kateri od sobratov manjka, ker ga še nimamo v seznamu. Tudi to nam takoj sporočite!

- Adamič Alojzij, 529 W. 10th St., Waukegan, Ill., USA.
- Ahčič, dr. Ivan, Rivadavia 234, Adrogué FCNGR, prov. Buenos Aires, Argentina.
- Alfonz, pater, O. Cap., Casa dei pp. Cappuccini, Montuza, Trieste.
- Alt Vigilij, Via Sicilia 159, Roma, Italia.
- Ambrožič Bernard, OFM, 62 St. Mark's Place, New York 3, N. Y., USA.
- Anžič Anton, St. John's Church, Zealand, North Dakota, USA.
- Arhangelj, pater, O. Cap., Seminario (?), Sardegna, Italia.
- Arko Gabriel, OFM, Hogar San Antonio, Mar Chiquita, Miramar FCNGBM, prov. Cordoba, Argentina.
- Ašič Rafael, O. cist., Stift-Stams, Osttirol, Austria.
- Avguštin Albin, Parroquia San Ponciano, Eva Perón, Argentina.
- Babnik Nande, Versiliensbosveg 64, Heerlerheide-Limburg, Holandia.
- Baloh Ivan, Via Corsica 93, Brescia, Italia.
- Bandi Bonaventura, OSB, Holy Cross Abbey, Canon City, Colo., USA.
- Baraga Franc 6019 Glass Ave, Cleveland 3, Ohio, USA.
- Baraga Mihael, Pečnica, P. Ledenitzen, Kärnten, Austria.
- Barbič Rudolf, D. P. Campo, Capua, Italia.
- Bavdaž Ladislav, Via dei Colli 10, Roma, Italia.
- Baznik Albin, OSB, 550 Cowan Ave, Jeanette, Pa., USA.
- Baznik Louis, 6019 Glass Ave, Cleveland 3, Ohio, USA.
- Belej dr. Janez, Via dei Colli 8, Roma Italia.
- Belej Martin, Enzenbach, P. Gratfein, Stmrk., Austria.
- Benetek Anton, prošt, Tainach, Kärnten, Austria.
- Berglez Ignacij, Milwaukee (?) Wis., USA.
- Bernik Pavel, SDB, Seminary-Mont Don Bosco, Kotagiri-Nilgiris DT., South India, Asia.
- Bešter Janez, Via del Olmata 9, Roma, Italia.
- Birtič Valentin, Clodig Ledic, Drenchia, Udine, Italia.
- Bitnar Pavel, Lana presso Merano, Convento Teutonico, Bolzano, Italia.
- Blasutig Fortunato, Sregna, S. Leonardo, Udine, Italia.
- Blasuto Arturo, Clodig, Ljesa, Udine, Italia.
- Blatnik, dr. Franc, SDB, Istituto Salesiano, Bolengo presso Torino, Italia.
- Blažič J., 61 No. Mt. Vernon Avenue, Uniontown, Pa., USA.
- Blenkuš Matija, 632 Julian St., Denver 8, Colo., USA.
- Blümel, dr. Rudolf, Domkapitular, Pernhartgasse 6, Klagenfurt, Austria.
- Bogatec Rudi, Kontovelj, p. Prosek, Trieste.
- Bogolin Leonard, OFM, 1852 W. 22nd Pl., Chicago 8, Ill., USA.
- Boljka Stanko, CM, Escuela Apostólica „San Vic. de Paúl“, Escobar FCNGBM, prov. Buenos Aires, Argentina.
- Bombach Antony, 881 E. 222nd St., Euclid 23, Ohio, USA.
- Borgola Bonaventura, OFM, 9546 Ewina Ave, Chicago 17, Ill., USA.
- Boršt Malalan, Dolina, Trieste.
- Boštjančič Jože, Pf., Abtei, Kärnten, Austria.
- Brandstaeter Valentin, Pf., Kappel an der Drau, Kärnten, Austria.
- Bratina Franc, Glen Cowie P. Bag. 524, Middelburgh-Transvaal, South Africa.
- Brecelj Bogomil, Savogna d'Isonzo, Gorizia, Italia.
- Brezavšek Ivan, Via Giacinti 26, Trieste.
- Brezigar Hilarij, Mariano del Friuli, Gorizia, Italia.
- Breznik Alojzij, 1319 Carlisle Ave, Spokane, Washington, USA.
- Breznikar Viktor, Republic, Washington, USA.
- Bukovec Janez, A. Calderon, Prb. Monabi, Ecuador.
- Butala Matija, 416 North Chicago St., Joliet, Ill., USA.
- Butkovič Drago, Via P. Zorutti 5, Gorizia, Italia.
- Buzzi Gaetano, Via Patrioti 5, Brescia, Italia.

Izdaja: Konzorcij (Gregorij Mali). — Urejuje: Uredniški odbor (dr. Ignacij Lendek, Rivadavia 234, Adrogué FCNGR, prov. Buenos Aires, Argentina) — Uprava: Stanko Škrbe, Víctor Martínez 50, Buenos Aires, Argentina — Tiska tiskarna Federico Grote, Montes de Oca 320, Buenos Aires, Argentina



